

T John TEMPLAR

38 ct.

6 franc

Belevenissen van een Gentleman-avonturier

Nr. 56 * De ondergang van het Vierde Rijk

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

Abonnementsprijs

(bij vooruitbetaling per giro of postwissel)

	voor Ned.	voor België
Per half jaar (12 nummers)	f 4.-	frs 65.-
Per jaar (24 nummers)	f 7.75	frs 125.-

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - DEN HAAG

Spuistraat 9 - Telefoon 114096 - Giro 532216

*

Agent voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (BELGIE)

Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

HOOFDSTUK I.

Waarom Sultan Amir II van Tavoy ook wel eens onder een andere naam had geleefd en John Templar de meeste stemmen laat gelden.

De oprukkende Duitse troepen van Adolf Hitler hadden in de jongste oorlog talrijke krijgsgevangenen gemaakt onder wie vele Brits-Indiërs, die deel uit maakten van Engeland's koloniale troepen. Nu was de Brits-Indiër, gesteund door zijn geloof — Islam of Hindouïsme — en Ghandi's leerstellingen een verbeterde nationalist geworden, die niets liever zou zien, dan dat de Engelsen het Indische Keizerrijk zouden verlaten en het bestuur overdragen in handen der Indiërs. Was het dus verwonderlijk, dat de sluwe Adolf Hitler gebruik ging maken van dit nationalisme?

Binnen de muren van het Derde Rijk werd een Vrij Indisch Legioen gevormd; bruine soldaten in Hitler-uniformen met oranje mutsen en veelal zwarte snorren en baarden.

De commandant van dit legioen was een zekere generaal Karl Herdtmann, die uiterlijk veel gemeen had met zijn soldaten. Hij had een donkere gelaatskleur, sprak vloeiend enkele Indische talen en dialecten en was een gelovig Mohammedaan.

Karl Herdtmann was dan ook een volbloed Maleier en heette in zijn geboorteland eigenlijk Sultan Amir II van Tavoy. Vurig nationalist als hij was haatte hij de Engelsen tot in de dood. Bovendien had hij een groot deel van zijn studietijd doorgebracht aan de universiteiten van Berlijn en Leipzig en voelde hij zich aangetrokken door de nationaal-socialistische ideologieën van Adolf Hitler.

In deze hoedanigheid en in Duits generaalsuniform gestoken had John Templar, die tijdens de oorlogsjaren in dienst van de Britse Intelligence Service stond, de jeugdige Sultan van Tavoy eens ontmoet toen op een dag in September 1943 Kassel het doelwit was van Amerikaanse bommenwerpers.

Beide mannen zaten in een enorme bunker onder het stationsplein en daar het bombardement verscheidene uren aanhield, kwamen zij met elkaar in gesprek. Templar kon zich in die tijd

legitimeren als functionaris van het Zwitserse Rode Kruis en hij behoefde dus niet bevreesd te zijn door de Duitsers lastig te worden gevallen.

Templar herinnerde zich dit voorval terwijl hij thans in een donkere cel zat van het paleis van Sultan Amir II op het eiland Nhatung. Naast de zijne bevonden zich de cellen van Maryse, zijn intieme vriendin, van James Parker, zijn trouwe, onafscheidelijke vriend, en van zijn vriend Phil Collins, directeur van de Asiatic Airways.

Betekende het voor hem niet een enorm verlies toen hij met zijn vrienden aan een parachute uit zijn eigen vliegtuig, de Hurricane, had moeten springen omdat de beide motoren in brand stonden? Was het voor de vrienden niet een pijnlijke gewaarwording geweest toen zij het slanke toestel te pletter zagen vallen op de rotsen van Nhatung? Zeker, zij hadden zich het leven kunnen redden, al was Lawrence Ravitz dan ook het slachtoffer geworden van deze ramp. Maar Ravitz was dan tenslotte ook maar een misdadiger van het ergste kaliber en aan hem had de wereld niet veel verloren.

Hoe zouden zij ooit weer dit eiland kunnen verlaten nu het mooie vliegtuig volkomen vernield en uitgebrand was? Aangenomen dan nog, dat zij een kans zouden krijgen hun cellen te verlaten. Doch Templar was er de man niet naar om zo snel de moed te laten zakken. Zijn energie was nog lang niet gedood en zodra hij maar weer even had gedacht aan de vijf miljoen van Lehmann, die thans in het bezit van de Sultan waren, voelde hij zijn oude strijd lust weer terugkomen.

Neen, hij zou de strijd niet staken, nog voor geen tien Sultans en geen honderd moffen. Want het was Templar al spoedig duidelijk geworden, dat de Sultan van Tavoy, die zich op dit kleine eiland had teruggetrokken, omringd werd door hoge Duitse generaals, admiraals en diplomaten, die uit alle windhoeken der aarde naar Tavoy waren gekomen om van hieruit het Vierde Rijk te stichten. Was het niet belachelijk, dat deze Duitsers werkelijk geloofden in een herrijzing van het martiale Pruisen van Hitler? Niet voor hen, die de verpeste, naar bloed hunkerende Pruisische geest kende.

Het eiland Nhatung was een klein Duits bolwerk, een Helgoland in de Indische Oceaan, als onderdeel van de Andamanen-eilanden, waar de laatste overblijfselen van de Duitse oorlogsgod, generaals, admiraals, diplomaten, SS-ers, en mensen der wetenschap zich hadden verenigd om ondanks alles trouw te blijven aan de misdadige ideologie van de meester-psychopaath aller tijden: Adolf Hitler.

Templar wist, dat men vanaf het eiland met een geheim wapen zijn vliegtuig omlaaggehaald had, dat men de motoren van de Hurricane tot ontbranding had gebracht, waardoor een ramp niet meer te voorkomen was geweest. Zouden de Duitsers dan vlak voor de capitulatie toch reeds in een ver gevorderd stadium geweest zijn met betrekking tot hun onderzoekingswerk ten aanzien van geheime en dodende stralen?

Alles scheen er op te wijzen, doch zekerheid had hij allerminst. Was er maar een mogelijkheid om de Engelse autoriteiten in Port Blair te waarschuwen. Het zou niet lang duren voor een kleine, Engelse vloot het eiland Nhatung zou omsingelen en het vuur zou openen op de citadel der nazis.

Doch zijn gevangenis was hermetisch van de buitenwereld afgesloten en aan ontvluchten hoefde niet gedacht te worden. . . .

In het laboratorium van Majoor Dr. Brettner was men bezig met het onderzoeken van instrumenten, die uit het bijna verbrande vliegtuig van de avonturier gehaald waren. Veel was het niet, doch de Duitse geleerden, die in het laboratorium samen waren gekomen, begrepen, dat het verongelukte toestel een novum was op het gebied van vliegtuigtechniek.

Generaal von Teschner stond met matige belangstelling achter de werktafel van Brettner en speelde onverschillig met zijn goudomrande monocle.

— Ik zou wel eens willen weten waarop jij je theorie grond hebt, Brettner, zei hij met een knarsende stem.

— Mijn waarde Von Teschner, antwoordde Majoor Dr. Brettner, een van Duitslands grootste geleerden, slechts een enkele blik op deze zo goed als in tact gebleven snelheidsmeter moet je de verzekering geven, dat het verongelukte vliegtuig een snelheid kon behalen van 1500 kilometer per uur. Dit betekent, dat het toestel sneller kon gaan dan het geluid en dat het dus in ongeveer acht uren van hier naar Londen kan vliegen, een afstand, waar ieder ander vliegtuig nog een paar dagen voor nodig heeft. Het zou geen enkele zin hebben om in een vliegtuig een snelheidsmeter aan te brengen met een schaal van 1 tot 2000 kilometer wanneer het vliegtuig in kwestie slechts een kruisnelheid van laten we zeggen vijf honderd kilometer kan behalen. Bovendien hebben wij in de verwoeste cockpit instrumenten gevonden, waarvan ik het nut nog niet kan inzien. Dit toestel is absoluut iets bizonders geweest en niemand zal me die overtuiging kunnen ontnemen.

— Dan is het alleen maar jammer, dat jij het geweest bent, die het toestel heeft neergehaald met je S-straal, antwoordde generaal Von Teschner.

— Achteraf bezien is dat zo.

— Met jouw nieuwste uitvinding heb je een andermans uitvinding, die wellicht veel belangrijker is dan de jouwe, vernietigd. Zie je wel, dat de ene vooruitgang in de techniek, tegelijkertijd een achteruitgang betekent?

— Dat ben ik niet met je eens, Von Teschner.

— Daar ben je ook geleerde voor. Die zijn het nooit met iemand eens, die weten alles altijd beter en het gevolg is, dat wij de kastanjes voor jullie uit het vuur mogen halen. Die S-straal van jou heeft tenslotte nog maar een beperkt schootsveld, Brettner.

— Wacht maar eens tot over een jaartje. Dan bestrijk ik met mijn S-straal een omtrek van vijftig kilometer.

— Nog een jaar wachten? riep de generaal erbarmelijk uit. Man, ik zit hier nu al vijf jaar te wachten en nog hebben we niets bereikt. Dacht je, dat je met S-stralen en V-wapens en atombommen een oorlog kon winnen? Vergeet het maar rustig. Er zijn grotere geesten dan jij het slachtoffer geworden van een waandenkbeeld, Brettner. Geef mij maar de oorlogen zoals Napoleon, Blücher en Wellington ze vochten, met moed en strategische inzichten.

— Jij houdt er verouderde theorieën op na, Von Teschner, merkte Brettner op. Het is al te vaak gebleken, dat nieuwe theorieën het af moesten leggen tegen zogenaamde oude theorieën of verouderde, verdedigde Von Teschner zich. Maar, de toekomst zal het leren. Ik mag hopen, dat deze vrije gevangenschap weldra een einde zal nemen, dat ik weer eens naar Duitsland zal kunnen terugkeren, ik hunker er naar om een wandeling te maken over Unter den Linden, om een kop koffie te drinken op een terras op de Kurfürstendamm en te dansen met een mooie vrouw in een kleine club in de Leipzigerstrasse.

— Mijn waarde Von Teschner, viel Brettner hem lachend in de rede, ik zie wel, dat jij sinds 1941 niet meer in Duitsland geweest bent. Zeker, je hebt natuurlijk gehoord en gelezen over de massale vernietigingen door bombardementen, maar je kunt je er geen enkel beeld van vormen. Toen ik uit de brandende puinhopen van Berlijn te voorschijn kroop zag ik niets anders dan een massale vuurzee, enorme rookwolken dreven boven de stad en duizenden doden lagen bedolven onder de ruïnes. Berlijn bestaat niet meer zoals jij het je voorstelt. Natuurlijk weet je, dat de stad gebombardeerd is, maar je kunt je geen duidelijk

beeld vormen van het Berlijn van na de capitulatie. Het zou misschien wel vijftig jaar duren voor de hele stad opnieuw herbouwd was. Daarom hebben de geallieerden Bonn als nieuwe Duitse hoofdstad gekozen.

Generaal Von Teschner, die practisch de hele oorlog bij de Japanse generale staf te Tokio gedetacheerd was geweest, gaf geen antwoord. Hij speelde in gedachten verder met zijn monocle en probeerde zich misschien een voorstelling te maken van zijn geboortestad, zoals deze er thans uit zou zien, verdeeld in vier zônes.

Majoor Dr. Brettner bepaalde zijn aandacht weer op de voor hem liggende instrumenten en eerst toen een zijner assistenten zich bij hem voegde keek hij weer op. Toen was Von Teschner verdwenen.

De generaal had zijn vriend Lucius Von Gülich opgezocht in diens studeerkamer. Baron Lucius von Gülich was de voormalige Duitse gezant in Siam en thans bereidde hij zich voor op zijn post als Minister van Buitenlandse Zaken van het te stichten Vierde Rijk.

— Wanneer gaan jullie door met het tunnelwerk? vroeg de diplomaat aan zijn vriend.

Dit was een onderwerp, dat de gedachten van de generaal zou kunnen afleiden. Hij plantte het monocle in zijn oog en keek streng naar zijn vriend.

— Vanmiddag om twaalf uur gaan we er mee door, zei hij.

— Hoe lang denk je nog er aan te moeten werken?

— Drie weken hoogstens. Ik zal blij zijn als het werk gedaan is. Hoeveel kilo's dynamiet hebben we niet gebruikt om door die vervloekte rotsen heen te komen.

— Spreek maar gerust van tonnen, glimlachte Von Gülich. Maar het zwaarste werk is toch achter de rug.

— Zeker.

Hij zweeg even en vervolgde dan:

— Weet je wat Brettner me vertelde? Dat vliegtuig, dat ze gisteren neergeschoten hebben zou een snelheid kunnen behalen van 1500 kilometer per uur. Geloof jij dat?

— Waarom zou ik het niet geloven? Niets is onmogelijk, mijn waarde Gerhart. Over vijftig jaar vliegen de toestellen misschien met een snelheid van vijfduizend kilometer per uur. Ik verdiep me niet in dergelijke problemen. Ik accepteer het alleen maar. Wanneer ik vandaag met een snelheid van zeven honderd kilometer door het luchtruim vlieg en morgen met een snelheid van 1500, dan constateer ik alleenlijk, dat de techniek een niet onbelangrijke vooruitgang heeft ondergaan in een tijdsbestek van

zegge en schrijven vier-en-twintig uur. Verder laat het me koud.

— Maar geloof je het?

— Ik ben bereid alles te geloven wat Brettner me verteld en waarvan ik het tegendeel niet kan bewijzen. Wat kan het jou schelen hoe snel we vliegen?

— Het zou betekenen, dat de Engelsen en de Amerikanen in vijf jaren tijd hele vorderingen hebben gemaakt.

— Dat hebben we altijd geweten. Je hebt hun vergevorderde techniek aan de lijve kunnen ondervinden zou ik zeggen. Jij was in de buurt toen de eerste atoombom op Hirosjima werd gesmeten.

— Ik ben altijd nog bang, dat de Engelsen de explosies zullen horen, die wij veroorzaken met het opblazen van de rotsen.

— Dan hadden ze dat al eerder gehoord, Gerhart, meende Von Gülich. Maak je daar heus geen zorgen over.

— Ons dynamiet raakt op, onze benzine, onze olie, onze proviand.

— Morgen verwachten we een ravitailleringsschip uit Argentinië, stelde de diplomaat hem gerust. Maak je daarom maar geen zorgen. En de hele rommel wordt contant betaald met het geld, dat ze op het eiland Gâleh hebben gevonden. Vijf miljoen dollar is een aardig handje met geld, Gerhart.

— Maar het is gauw opgeconsumeerd op de manier zoals wij leven. Hopenlijk hebben ze ook een behoorlijke hoeveelheid whiskey voor ons aan boord. Ik heb al in een paar dagen geen druppel meer gedronken.

— Dat kan alleen je zenuwgestel ten goede komen, Gerhart.

— Jij altijd met je zenuwen, Lucius, je maakt me er nog gek mee. Als eerst die tunnel maar af is. Dan kunnen onze éénpersoons duikboten hun ondergrondse basis aan twee kanten van het eiland verlaten. Dat zullen we nodig hebben binnenkort. Ik voorzie moeilijkheden op grote schaal. Dat Engelse vliegtuig, dat we neergeschoten hebben was een van die voortekenen. Het zal niet lang duren of de wereld zal spreken over de Slag om Nhatung.

— Kom, kom, Gerhart, je geeft je te veel over aan fantasieën. Blijf met je beide benen op de grond staan. Hier sta je stevig en niemand zal ons op Nhatung iets in de weg leggen.

— Maar je weet even goed als ik, dat het niet ons doel is om altijd op Nhatung te blijven.

— Natuurlijk weet ik dat. We willen uiteindelijk terug naar Duitsland, naar onze Heimat, maar als het nu blijkt dat dit onmogelijk is? Berust dan in je lot en leidt hier een vrolijk en rustig leventje in plaats van het lot te ondergaan van onze

Duitse leiders en opgeknoopt te worden.

Generaal Von Teschner kon bij zijn oude vriend Von Gülich al evenmin steun vinden. Daarom stond hij op en liep naar de deur.

— Kom, zei hij, ik zal zien hoever ze zijn met de voorbereidingen voor het werk van vanmiddag. Gode geve, dat die venenste tunnel spoedig klaar is.

In het hart van de berg Nhatung, die het hele eiland praktische beheerste, bevond zich ter hoogte van de waterspiegel een enorm in de rotsen uitgehouwen bassin, dat door een hoge, brede tunnel met de zee verbonden was. In dit kunstmatig aangelegde bassin, dreven twee grote onderzeeërs van Duitse makelei en een negental kleine, één-persoons duikboten. Aan de overzijde van het bassin, tegenover de ingang van de tunnel, was men enige maanden geleden begonnen met het aanleggen van een tweede tunnel, die dus aan de andere kant van het eiland in zee uit moest monden. Deze tunnel werd in de rotsen uitgehouwen met behulp van dynamiet, terwijl de wanden en het plafond geëffend werden met behulp van pneumatische hamers

Generaal Von Teschner verscheen tegen half twaalf die morgen in de ondergrondse marine-haven. Hij was — zoals altijd trouwens — gekleed in een grijze pantalon en een wit, militair jasje, waarop de distinctieven van zijn rang waren aangebracht, benevens talrijke onderscheidingen.

Admiraal Buschhammer stond met een paar onder-officieren te praten. Het ging over een kleine twee-persoons duikboot, de U-6, die ergens een defect had. Toen Buschhammer zijn collega in het oog kreeg, liet hij de onder-officieren staan en kwam naar de generaal toe.

— Morgen, Von Teschner, wanneer denk je te beginnen? vroeg hij.

— Om twaalf uur, antwoordde de generaal. Ik kwam juist beneden om te zien hoe het staat met de voorbereidingen. Is het dynamiet reeds aangekomen?

— Alles ligt al opgestapeld in de voorgang. Mijn mannen staan gereed om te beginnen. Alleen is er iets met de stroomtoevoer voor de pneumatische hamers.

— Laat Goldstein er dan voor zorgen, dat ze op de hulpcentrale worden aangesloten. En als je wilt, stuur dan Dr. Brettner naar de commandotoren om de schokken van de explosies te registreren. Laat twee duikboten uitvaren om onder water de schokken vast te stellen.

Admiraal Buschhammer verdween en generaal von Teschner

liep langzaam in de richting van de ingang van de nieuwe tunnel, waar matrozen van de voormalige Kriegsmarine aan het werk waren met springstoffen. Ze sprongen onmiddellijk in de houding, toen zij de hoge officier aan zagen komen en salueerden.

— Alles gereed? vroeg deze.

— Jawohl, Herr General, antwoordde een onder-officier.

Om klokslag twaalf uur drukte een officier, die met de onmiddellijke uitvoering van het werk belast was, op een knop en kwam de eerste lading springstof tot ontploffing. Ver in de tunnel hoorde men een dof gerommel en de wanden van het bassin trilden alsof er een bom was ingeslagen.

Doch ook Templar en zijn vrienden hadden de explosie in hun cellen waargenomen. De wanden hadden ook daar getrild en niet zo zuinig. Templar constateerde, dat men ergens bezig moest zijn met het opblazen van stukken rots en hij luisterde aandachtig naar volgende explosies.

Het wilde hem voorkomen, dat de werkzaamheden niet ver van zijn gevangenis werden uitgevoerd. Hij kon het doffe knallen van de springstof duidelijk horen en bovendien trilde zijn hele cel na iedere explosie zo, dat kleine stukjes rots van het plafond en uit de wanden vlogen.

De stalen celdeur dreunde in het slot en scheen er iedere keer bijna uitgerukt te worden. Templar zou niet liever willen dan dat. Hij zat hierover na te denken en tuurde ingespannen naar de wanden en de deur.

Wat hij gehoopt, doch niet verwacht had, gebeurde echter. Na een hevige explosie begaven de scharnieren het en vloog de deur open. Een regen van rotssplinters daalde op hem neer en een kort ogenblik, dacht hij, dat zijn hele cel in elkaar gedrukt zou worden. Doch toen het stof tot rust was gekomen zag hij, dat hij niet langer een gevangene was. De stalen celdeur hing scheef in z'n hengsels, dwars in de gang.

Een kort ogenblik bleef Templar zitten luisteren. Hij vreesde, dat eventuele bewakers het gebeurde hadden bemerkt en terstond met revolvers in hun hand toe zouden snellen om een ontsnapping der gevangenen te voorkomen. Doch niets van dat alles geschiedde. Het bleef rustig in de gang en slechts het monotone gedreun van de explosie verstoorde de stilte. Waarschijnlijk waren de meeste bewoners van de citadel betrokken bij de in uitvoering zijnde werkzaamheden. Templar sloop voorzichtig zijn cel door en bleef in de ontwrichte deuropening staan. Hij wierp een blik naar links, een naar rechts en constateerde dan, dat de celdeuren slechts afgesloten waren door

middel van twee grendels, zodat er dus geen sleutels nodig waren om de deuren te openen.

Is het nodig te zeggen, dat Templar in eerste instantie dacht aan de bevrijding van zijn vrienden? Hij duwde de ontworpen deur verder open, zodat hij zonder moeilijkheden de gang in kon stappen. Met enkele passen was hij bij de aangrenzende celdeur. Hij schoof de grendels weg, trok de deur naar zich toe en keek in de ogen van zijn vriendin.

— John. . . ., riep Maryse enthousiast uit.

Ze vloog met uitgestrekte armen op hem toe en viel hem om de hals, terwijl ze hem vurig kustte. Enkele ogenblikken stonden de mensen zwijgend in elkanders armen, toen duwde de avontuur haar zachtjes van zich af en legde zijn vinger op de lippen.

— Ssst, Maryse, er is een minieme kans om te ontkomen, maar eerst moet ik de beide anderen bevrijden. Blijf rustig hier.

— Maar hoe ben je er uit gekomen? En wat is toch iedere keer dat gedreun?

— Straks zal ik je alles vertellen, ik ga eerst James en Phil uit hun cellen halen.

Hij verliet Maryse's cel en schoof de grendels van de volgende celdeur weg. Phil Collins maakte een luchtsprong toen hij de avonturier zag staan en gaf deze een geweldige klap op de schouder.

— Neen maar, hoe kom jij er in vredesnaam uit? riep hij opgewonden.

— Kom mee, Phil, we moeten James er nog uit halen. Dan zijn we weer bij elkaar.

James was ook weldra bevrijd en toen begaf men zich naar John's cel om krijgsraad te houden.

— Die regelmatige dreun, die we horen, is volgens mij het gevolg van explosies. Waarschijnlijk zijn ze 'ergens bezig delen van de rotsen op te blazen. Op een gegeven moment vloog de deur van mijn cel uit zijn hengsels en was ik vrij. Daarom zitten we nu met zijn viertjes bij elkaar. Maar het gaat er om hoe we van het eiland weg komen. De Hurricane is volkomen vernield en we zullen dus over het water naar gezondere oorden moeten verhuizen. Maar hoe?

— Denk je dat er veel moffen op dit eiland wonen? vroeg Collins.

— Ik weet het niet, maar naar wat ik er van gezien heb schat ik het totaal toch wel op een twee honderd man, met inbegrip van de inlandse soldaten dan natuurlijk. Het zal niet meevallen er uit te komen, jongens, en het is dus raadzaam ons op de grootste moeilijkheden voor te bereiden.

— Goed, goed, goed, meende Maryse, maar vertel me wat je denkt te doen. Het heeft geen zin hier in deze cel te blijven zitten tot de bewakers zullen komen om ons weer in te sluiten. Laten we iets doen, op verkenning uitgaan en proberen voor alles wapens te bemachtigen. Met de blote vuist kunnen we ook al niet veel uitrichten.

— Daar heb je gelijk aan, Maryse, maar we zullen voorzichtig te werk moeten gaan. Wanneer we ontdekt worden is het gedaan met onze vrijheid. De bewakers en practisch iedere Duitser hier is bewapend en het heeft dus geen zin weerstand te bieden zolang wij nog alleen maar de beschikking hebben over onze vuisten.

— Maar laten we nu alsjeblieft uit die cel weggaan, smeekte Maryse. Ik heb er al lang genoeg in gezeten. Vier en twintig uur is een hele tijd.

Het kleine gezelschap verliet Templar's cel en begaf zich door de gang naar een soort pleintje, waarop nog drie andere gangen uitkwamen. Een levend wezen was nergens te bekennen. Op goed geluk sloeg Templar een der gangen in en na ongeveer honderd meter gelopen te hebben, stonden ze voor twee zware stalen roldeuren, die gesloten waren. Doch in een van de deuren bevond zich een smal klapdeurtje, dat niet afgesloten was. Templar draaide voorzichtig de kruk om en trok het deurtje naar zich toe. Door een smalle kier keek hij naar binnen en wat hij toen zag deed hem met verbazing vervullen.

Hij wierp een blik in de ondergrondse marinehaven, het enorme bassin, waarin de duikboten gemeerd lagen en vanwaar men begonnen was met het uithouwen in de rotsen van de tweede tunnel. Maar ook het gedreun van de explosies was hier sterker.

Templar deed een stap opzij om ook de anderen te laten zien wat hij ontdekt had. Hij keek geïnteresseerd naar de kleine, twee-persoons duikboten, waarvan er zes aan een kade gemeerd lagen. Aan de overzijde van het bassin lagen twee grote onderzeeërs van het normale kaliber.

— Dit is onze kans, meende Collins. Heb jij enig verstand hoe zo'n ding in beweging gebracht wordt?

— Ja, dat wel, antwoordde Templar, maar ik ben niet van plan te vertrekken zonder het vermogen van Lehmann.

— Laat toch dat geld liggen, John, zei Maryse. Nu hebben we een kans om er uit te komen. Straks — als we Lehmann's vermogen in handen hebben — bestaat die gelegenheid niet meer.

— Ik voel er bitter weinig voor, zei Templar. Maar, goed,

de meeste stemmen gelden. Wil jij vertrekken zonder het vermogen, zonder die vijf millioen? Maryse keek even naar Collins en James gaf niet dadelijk antwoord.

— Ik ben er voor om te blijven tot we die vijf millioen te pakken hebben, zei Collins.

— Ik deel Uw mening, sir, antwoordde James.

— Okay, Maryse, daar ga je, zei Collins. De meeste stemmen gelden en dat betekent dus, dat we blijven.

— Mij goed, vond Maryse. Het is helemaal niet dat ik bang ben, maar ik zie de situatie nogal donker in, weet je.

— Okay, zei Templar, laten we dan zorgen voorlopig niet ontdekt te worden. Ik stel voor, dat we eerst proberen het hoofdkwartier van de moffen te vinden en vervolgens het paleis van de Sultan, waar Lehmann's vermogen ongetwijfeld opgeslagen zal staan.

— Wie denk jij eigenlijk, dat hier de baas is? vroeg Collins aan Templar. De Sultan van Tavoy of de moffen?

— Volgens mij is de Sultan hier de hoogste autoriteit. Het is zijn grondgebied en hij verleent de moffen alleen maar asyl en bovendien allerlei faciliteiten voor de wederoprichting van het Grossdeutsche Reich.

— Kom, laten we gaan, stelde Maryse voor. Ik hoor iets uit die gang komen.

Templar sloot snel het deurtje en liep zijn vrienden achterna, die zich in een donkere nis hadden teruggetrokken. In die nis stonden bij nader inzien twee kleine autootjes, die electricisch werden voortbewogen. En even later kwam een derde wagentje uit een der gangen gereden. Het stopte voor de grote roldeuren en twee mannen stapten uit. Het waren open wagentjes, wat vorm betreft leken zij veel op de Amerikaanse jeeps, doch zij waren alleen kleiner en liepen op zware accu's in plaats van op benzine. De beide mannen, die het officiers-uniform van de Duitse Wehrmacht droegen bleven voor de roldeuren staan.

— Je kunt hier het gedreun helemaal goed horen, hè? vroeg de een aan de ander. Reken maar, dat het hele eiland staat te trillen, hoor. Boven in de commandotoren heb ik de schokken geregistreerd en die waren niet zo zuinig. Bovendien heb ik geïnformeerd aan de twee duikboten, die buitengaats liggen hoe de schokken onder water waren en dat was ook lang niet mis.

— Denkt U, dat men de schokken in Port Blair ook zou kunnen registreren, Majoor, vroeg de ander.

— Ongetwijfeld, als ze er op letten tenminste. Port Blair heeft een meteorologische afdeling en ik ben bang, dat die reeds geruime tijd vreemde schokken registreren.

— Maar we moeten doorgaan, op gevaar af ontdekt te worden, Majoor Brettner.

— Vanzelfsprekend, generaal, antwoordde de geleerde. Er zal niets anders opzitten. We zullen het gauw genoeg merken wanneer de Engelsen ons in de gaten hebben.

— Het is niet te hopen, dat het zo ver zal komen, meende generaal Von Teschner oprecht. Ik ben niets gesteld op hun belangstelling. Kom, we zullen eens gaan kijken hoever ze gevorderd zijn sedert het middaguur. Ik had berekend, dat we met drie weken helemaal klaar zouden kunnen zijn, aangenomen dan, dat die Argentijnse schuit tijdig binnenkomt met proviand en dynamiet. Er is nog maar voor twee dagen voedsel en we hebben vandaag het sigarettenrantsoen voor de manschappen moeten halveren tot tien stuks per dag.

De beide officieren verdwenen door het kleine deurtje naar de haven en even later kwamen de vier vrienden voorzichtig uit hun schuilhoek te voorschijn om zich snel van het bassin te verwijderen door een andere gang in te lopen dan die, waarin zich hun voormalige gevangenissen bevonden.

Ze bereikten weldra een stalen deur, die geopend bleek te zijn, en waarachter zich een trap bevond, die omhoog voerde. Bovenaan de trap bevond zich opnieuw een deur, die eveneens geopend bleek en even later stonden de vier vrienden in een lege, vierkante ruimte.

Aan de andere kant van de ruimte bevond zich een stalen deur, waarop een wit bord was aangebracht. In zwarte letters stond er op geschilderd:

PALEIS VAN DE SULTAN, STRENG VERBODEN TOEGANG

HOOFDSTUK II.

Waarom Kolonel Harwell een bespreking met zijn staf-officieren belegde en Sultan Amir II in zijn diner gestoord werd.

Het was ongeveer vier uur in de namiddag toen Kapitein Brooks van de Meteorologische afdeling het hoofdkwartier van Kolonel Harwell te Port Blair binnenkwam om verslag uit te brengen van zijn bevindingen.

— Sedert twaalf uur hebben wij regelmatig zware schokken waargenomen, die het gevolg moeten zijn van dynamiet-explosies, begon de kapitein, nadat hij tegenover de gouverneur van de Andamanen-eilanden had plaats genomen.

— En waar zouden volgens Uw berekeningen die explosies plaats vinden? vroeg de gouverneur.

— Precies heb ik het nog niet vast kunnen stellen, kolonel, doch ik zou met vrij grote zekerheid durven beweren, dat de explosies plaats hebben op het eiland Nhatung, ongeveer veertig kilometer ten Noorden van hier.

— Nhatung? herhaalde de gouverneur. Dat is het eiland van Sultan Amir II van Tavoy.

De gouverneur verzonk in gepeins en stopte zijn pijp, terwijl hij door het venster naar buiten staarde.

— Het zou volgens mij geen kwaad kunnen wanneer een detachement van onze mannen eens een kijkje zouden gaan nemen op Nhatung, kolonel, stelde kapitein Brooks voor. Sedert 1945 heeft er geen enkele Engelsman voet aan land gezet en ik heb het vreemde voorgevoel, dat de Sultan iets in zijn schild voert, waartoe hij niet gerechtigd is.

— Ik zou niet onmiddellijk zo ver willen gaan, Kapitein, antwoordde de gouverneur. We kunnen volstaan door eerst enkele patrouillevliegtuigen boven het eiland te laten cirkelen om foto's te nemen. Blijkt het achteraf, dat er werkelijk ongeoorloofde dingen op het eiland gebeuren, dan gaan we er onherroepelijk op af. Wanneer er explosies plaats vinden op Nhatung, dan betekent dit, dat ze de beschikking hebben over springstoffen. En hoe voor de duivel komen ze daar aan, vraag ik U.

— Ja, als ik dat wist, kolonel, zou ik het U onmiddellijk vertellen. Maar U hebt toch het volste recht om een inspectietocht naar Nhatung te organiseren?

— Zeker, dat recht heb ik, doch indien het niet nodig is doe ik het liever niet. Ik heb niets op met de Sultan. Hij schijnt een kerel te zijn met een duister verleden en niemand schijnt te weten wat hij tijdens de oorlog heeft gedaan en waar hij uitgehangen heeft. We hebben hem in 1945 het eiland Nhatung toegekend en daarmee was voor ons de zaak van de baan. Maar mocht het blijken, dat hij buiten zijn boekje gaat, dan is hij nog niet jarig. Ik zal vandaag nog boven het eiland laten vliegen. Houdt me op de hoogte van Uw bevindingen, kapitein. Ik wil precies weten hoeveel explosies U heeft geregistreerd.

— Tot Uw orders, kolonel.

Kapitein Brooks salueerde en verliet het gouvernementsgebouw om naar zijn Instituut terug te keren.

Inmiddels ontving Majoor Hobart, de commandant van het militaire vliegveld van Port Blair, van de gouverneur opdracht om door twee vliegtuigen verkenningsvluchten boven het eiland Nhatung uit te laten voeren en foto's te nemen, aangezien de

Meteorologische Dienst te Port Blair explosies op het eiland had geregistreerd. Om vijf uur die middag stegen de vliegtuigen op en even voor donker streken zij weer op hun basis neer. Een half uur later ontving Kolonel Harwell het rapport, waarop hij ingespannen had zitten wachten.

Hieruit bleek, dat de explosies op een hoogte van vijf honderd meter duidelijk waren te horen in het vliegtuig en dat de piloten hadden gezien hoe na iedere explosie stukken rotsblok van de berghelling afrolden. Bovendien hadden de piloten de resten van een verongelukt en uitgebrand vliegtuig op de Zuidelijke helling van de berg zien liggen, terwijl blanken bezig waren de wrakstukken te onderzoeken.

Het rapport was vergezeld van enkele foto's, onder andere van het wrak van de Hurricane en van een tunnel, die in de rotsen uitgehouwen was en die in zee uitkwam.

Dit alles bij elkaar was voor de gouverneur aanleiding om onmiddellijk een bespreking te houden met zijn staf-officieren, hetgeen om acht uur die avond in het gouvernementsgebouw plaats vond.

— Mijne heren, begon kolonel Harwell, er gebeuren vreemde dingen op het eiland Nhatung. Deze middag heeft onze meteorologische dienst acht en veertig explosies waargenomen, welke op een afstand van veertig kilometer ten Noorden van hier plaats hadden. De plaats der explosies kon gelocaliseerd worden als zijnde het eiland Nhatung, verblijfplaats van Sultan Amir II van Tavoy. Onmiddellijk hierop heb ik twee vliegtuigen verkenningsvluchten boven het eiland laten maken en het is het rapport van de beide piloten, die mij er toe deden besluiten deze conferentie te beleggen. Er werd namelijk vastgesteld, dat op een hoogte van vijf honderd meter de explosies duidelijk hoorbaar waren ondanks het geronk van de motoren terwijl de piloten na iedere explosie stukken rotssteen van de hellingen af zagen rollen. Zij ontdekten een tunnel, die in zee uitmondde en op de Zuidelijke helling van het bergplateau zagen zij de wrakstukken van een neergestort en uitgebrand vliegtuig. Bovendien werden deze wrakstukken door blanken onderzocht.

Mijne heren, ik vraag U, wat doen blanken op het eiland Nahtung? Wij weten, dat de Sultan over een lijfmacht beschikt hoewel het hem niet toegestaan is wapens op het eiland te hebben. Wij weten evenwel, dat zijn lijfwacht gewapend is, doch laten dit oogluikend toe. Maar wij wisten niet, dat er blanken op het eiland vertoefden. Dit hadden wij behoren te weten. De Sultan heeft geen recht asyl te verlenen aan blanken, die zich tot hem wenden.

Mijne heren, al bij al moet ik tot de conclusie komen, dat op het eiland Nhatung toestanden heersen, welke wij niet kunnen dulden en ik ben dan ook tot het besluit gekomen om morgenochtend in alle vroegte een eenheid van onze mannen op Nhatung aan land te zetten om een onderzoek in te stellen. Aanvankelijk had ik hiertoe eerst liever toestemming gevraagd aan onze opperbevelhebber in Zuid-Oost Azië, doch de tijd daartoe ontbreekt ons. Er moet onmiddellijk handelend worden opgetreden om eventuele verdere onrechtmatigheden te kunnen voorkomen.

Ik ben van plan deze actie grootscheeps op te zetten om de Sultan te tonen, dat het ons ernst is waar het de naleving van onze bevelen betreft en dat wij onder geen enkele omstandigheid tolereren, dat hij zich niet houdt aan de hem door onze regering in Londen opgelegde voorwaarden. Er zal morgenochtend bij zonsopgang een eenheid van honderd man op Nhatung aan land dienen te gaan, terwijl wij in de haven van Port Blair nogmaals honderd man gereed zullen houden om eventueel onmiddellijk te hulp te snellen indien mocht blijken, dat de lijfmacht van de Sultan te sterk is om overwonnen te worden en dat deze over meer wapens beschikt dan ik vermoed. Wij behoeven slechts een enkele revolver te vinden om de Sultan ter verantwoording te roepen. En ik behoef U zeker wel niet te vertellen wat zijn lot zal zijn wanneer door zijn mannen op onze soldaten wordt geschoten.

Majoor Morris, ik draag U het commando van deze actie op. U zorgt er voor, dat vannacht alle voorbereidingen worden getroffen voor de landing bij zonsopgang. Ik stel voor, dat U Uw honderd mannen over vier snelle motorboten verdeelt en deze uitrust met zware mitrailleurs. U kunt zelf Uw officieren en onder-officieren kiezen. Zorg er evenwel voor, dat U voor zonsopgang voor de kust van Nhatung ligt en dat U onmiddellijk aan land gaat zodra de eerste zonnestralen over de bergtop vallen. Het lijkt mij het beste, dat U aan de Zuidelijke oever aan land gaat en onmiddellijk oprukt naar het paleis van de Sultan. Ik zal U een verzegelde brief voor hem meegeven. Gedraag U correct tegen hem, wanneer U geen tegenstand ondervindt, doch neem hem terstond gevangen indien U moeilijkheden krijgt of indien er op onze mensen geschoten wordt. Hebt U nog iets te vragen, Majoor?

— Zeker, kolonel, ik zou willen voorstellen handgranaten en traangasbommen mee aan boord te nemen.

— All right, het spreekt vanzelf, dat U Uw schepen en mannen bewapent zoals U dat goed dunkt. Ik laat deze actie uit-

voeren door ons leger en niet door eenheden van de marine, omdat het een actie op het land betreft en niet ter zee. Hoewel, er bestaat natuurlijk altijd een mogelijkheid, dat U niet eens gelegenheid krijgt om aan land te komen en dat U reeds voor de kust onder vuur wordt genomen. Maar ik geloof persoonlijk niet, dat zij de beschikking hebben over zwaardere wapens dan geweren of revolvers. Voor alle zekerheid zal ik Uw actie laten escorteren door enkele vliegtuigen, die ons van het verloop der landing op de hoogte zullen kunnen houden en eventuele versterkingen kunnen laten aanrukken.

— Indien wij tegenstand ontmoeten, kolonel, vroeg de majoor, moeten wij dan meedogenloos optreden of dienen wij bepaalde consideraties te nemen?

— Geen enkele consideratie behoeft U te nemen, Majoor. Tegenstand van de zijde van de lijfwacht van de Sultan betekent verzet tegen het wettelijk gezag. U hebt het volste recht er op los te slaan. Zorg er alleen voor, dat er aan onze kant zo weinig mogelijk slachtoffers vallen. En... vertel Uw mannen pas welke actie hen te wachten staat wanneer U op zee zit.

— Uitstekend, kolonel, antwoordde Majoor Morris. Ik heb verder niets meer te vragen.

— Schitterend, dan wensen wij U allen veel succes toe, Majoor, en behouden terugkomst.

Ik dank U....

—o—

Geruime tijd bleven Templar en zijn vrienden voor de deur, die toegang gaf tot het paleis van de Sultan staan, nadat de avonturier zich er van overtuigd had, dat de deur niet afgesloten was.

— Maar, we kunnen hier toch niet blijven staan, meende Phil Collins. Waarom gaan we niet naar binnen?

— Omdat ik me probeer te oriënteren, antwoordde Templar. Door deze deur heb ik het paleis gisteravond verlaten om naar de gevangenis gebracht te worden. Nu probeer ik me te herinneren hoe het er achter deze deur uitziet.

— Kun je dat dan niet? vroeg Maryse nerveus.

— Als je me even de tijd gunt wel, kindje.

Ze bleven nog enkele minuten in de vierkante ruimte staan en toen gaf Templar het teken om het paleis binnen te gaan. Hij opende voorzichtig de deur en gleed naar binnen, gevolgd door zijn drie vrienden. Zij bevonden zich in een tamelijk donkere gang, die spaarzaam verlicht werd door enkele kleine lampjes,

die aan het plafond hingen. Er was geen enkel geluid te horen. Ook het gedreun van de explosies drong niet meer zo duidelijk tot hen door, alhoewel zij herhaaldelijk het trillen der grondvesten voelden.

— Aan het einde van deze gang liggen de particuliere vertrekken van de Sultan, zei Templar. Gisteravond heeft men mij naar hem toegebracht en heb ik er met hem besproken.

— Is dat ons doel? vroeg Collins.

— Ja, we kunnen ons het beste onmiddellijk naar de vertrekken van de Sultan begeven en hem als gijzelaar bij ons houden **opdat men ons niet neer zal schieten**. Vinden jullie ook niet?

— Ik dacht, dat je eerst wilde proberen wapens te krijgen, zei Maryse.

— Wanneer we de Sultan in ons midden hebben is hij het beste wapen wat we verlangen kunnen, antwoordde Templar. Kom, laten we gaan.

Achter elkaar, in ganzenrij, slopen ze door de gang, die langzaam beter verlicht werd doordat men de grote marmeren hall naderde. Voor een witte, houten deur bleef Templar staan.

— In dit vertrek heb ik gisteravond met hem zitten praten, zei hij. Hier gaan we naar binnen... tegelijk...

Hij legde zijn hand op de nikkelen kruk, drukte deze voorzichtig naar beneden en duwde dan de deur open. Een golf licht viel naar buiten en onmiddellijk drongen de vier vrienden de kamer in. James sloot de deur achter zich. Zij bevonden zich in een luxueus ingericht vertrek, waarin slechts een enkele persoon aanwezig was. De Sultan van Tavoy zat in een wit polo-shirt aan tafel te dineren en er was juist een lepel soep op weg naar zijn mond toen hij opgeschrikt werd door de komst van zijn **gevangenen**.

In minder dan geen tijd stond Templar voor hem.

— Geen kik, Hoogheid, voegde hij de vorst toe. Eet U rustig verder. Wij zullen U niet storen.

Doch de eetlust van de Sultan scheen als bij toverslag verdwenen te zijn. Hij legde zijn lepel neer, dipte even met het witte, damasten servet tegen zijn lippen en leunde achterover, terwijl zijn donkere blikken op het rustige gelaat van de avonturier gericht bleven.

— Ik had niet verwacht U hier te zien, Sir Neville, zei hij langzaam. En het blijkt, dat mijn adjudant gelijk had, toen hij adviseerde U vieren onmiddellijk terecht te stellen. Het spijt me oprecht, dat ik aan zijn advies geen gehoor heb gegeven. In elk geval een goede les voor een volgende keer. Mag ik weten waaraan ik de eer van Uw plotseling bezoek te danken heb?

— Aan het feit, dat wij niet gewend zijn in cellen te leven, Hoogheid. Het wachten op onze terechtstelling duurde ons te lang en derhalve zijn wij uitgebroken.

— Mag ik weten hoe U er in geslaagd bent Uw cellen te verlaten?

→ Zeker, Uw Duitse vrienden hebben ons daarbij geholpen, Hoogheid.

— Mijn.... de Duitsers?? riep hij uit.

— Precies. Door de explosies, welke Uw Duitse vrienden verrichten, werd mijn celdeur ontwricht en viel het mij niet moeilijk naar buiten te komen. Een koud kunstje was het dus om even mijn vrienden te bevrijden.

— En wat is Uw plan?

— Wij wilden U verzoeken ons onze vrijheid terug te geven, Hoogheid.

— In ruil waarvoor?

Templar wachtte even. Zijn blikken boorden zich diep in de zwarte ogen van de inlandse vorst, die deze blik rustig doorstond.

— In ruil voor Uw leven, Hoogheid.

— Dreigementen dus?

— Neen, een compromis, Hoogheid. Of we blijven met zijn vijven leven of we sterven met zijn vijven. Een andere mogelijkheid bestaat thans niet meer. Wij weten, dat het niet eenvoudig zal zijn om dit eiland, dit bolwerk van vergevorderd en oplevend Duits militairisme, te verlaten, doch wij zullen geen ogenblik van Uw zijde wijken. Doet men ons enig kwaad, dan wordt U eveneens kwaad gedaan. Vindt U dat niet een billijkheid?

— Ik kan Uw Engelse billijkheid niet appreciëren, Sir Neville. En ik geef U en Uw vrienden dan ook in overweging vrijwillig naar Uw cellen terug te keren tenzij U Uw aller dood bespoedigt wenst te zien.

— Rekent U daar werkelijk op? glimlachte Templar. Kent U de Engelsen werkelijk niet beter? Neen, mijn waarde Hoogheid, U zult ons voorstel moeten accepteren, want wij zijn niet voor niets naar dit eiland gekomen. U ziet ons toch hopenlijk niet aan voor een groepje toeristen, die aan sightseeing doen?

— Wat heeft U dan wel naar dit eiland gedreven? vroeg de Sultan belangstellend.

— Vijf miljoen dollar, Hoogheid. Vijf miljoen dollar, die U gestolen hebt.

De ogen van de vorst vernauwden zich tot smalle spleetjes en zijn lippen persten zich op elkaar, terwijl hij loerend naar zijn vier gevangenen keek.

— Wat bedoelt U daarmee? vroeg hij scherp.

— Precies wat ik zei, Hoogheid. Ik kwam de bezittingen van Mr. Lehmann halen. Mr. Lehmann liet zijn bezittingen begraven op het eiland Gâleh. Een waarde van vijf miljoen dollar. De charmante Penghoeloe van Gâleh was zo vooruitstrevend deze bezittingen, die in vijf kisten verpakt waren, op te graven en ze U als geschenk aan te bieden. Een mooi cadeautje, Hoogheid. Dat vond ik trouwens ook, en daarom wilde ik het mij cadeau doen. Kunt U zich dat voorstellen?

— Ik begrijp niet waarover U het hebt, Sir Neville. Ik had gisteravond werkelijk gedacht, dat U een schrander en intelligent man was, doch thans blijkt mij, dat gij lijdende bent aan geheugenstoornissen en hallucinaties.

— Geheugenstoornissen in ieder geval niet, verdedigde Templar zich. Ik kan mij bijvoorbeeld nog heel goed herinneren, dat ik vele jaren geleden eens iemand ontmoet heb, die Karl Herdtmann heette. Hij was toenmaals generaal in het Duitse leger en voerde een stelletje overgelopen Brits-Indiërs aan. Kent U generaal Karl Herdtman soms?

— Ik... hoe weet U... ik ken die naam niet, was het antwoord.

Templar grinnikte fijntjes en keek even naar Collins, die hij een knipoogje gaf.

— Dus bent U het en niet ik, die aan geheugenstoornissen lijdt, Hoogheid. Weet U niet meer, dat wij tijdens een van de zware bombardementen op Kassel eens gezamenlijk in de bunker onder het stationsplein hebben gezeten? Dat was in 1943, Hoogheid. Ik was toen een hoog functionaris van het Zwitserse Rode Kruis, tenminste, dat geloofden de moffen, doch in werkelijkheid was ik een agent van de Britse Intelligence Service. Vindt U het niet een toevallige samenloop van omstandigheden, dat wij elkaar na zeven jaren weer eens terug moesten zien en nog wel op dit eiland? U in Uw hoedanigheid als Sultan van Tavoy en ik als eenvoudige Engels avonturier, die achter een paar miljoen aan rent.

De Sultan was langzaam uit zijn zetel overeind gekomen en vlak voor Templar komen staan. Zijn ogen vlamden gevaarlijk en zijn kaken waren stijf op elkaar geklemd.

— Ik gelast U onmiddellijk mijn kamer te verlaten, beval hij. Anders zal ik U hardhandig laten verwijderen.

Templar lachte hem in het gezicht uit, plaatste zijn hand op de vorstelijke borst en duwde hem terug in zijn stoel.

— Het zijn de Engelsen, die U bevelen, Hoogheid en niet omgekeerd, al mocht U dat misschien ook denken. Ik moet eerlijk

zeggen, dat ik er geen spijt van heb op dít eiland gevangen te zijn gemaakt. Wat ik hier gezien heb zal de oren der gehele wereld doen tuiten, wanneer het bekend wordt. Kon iemand dan ook denken, dat er ergens in de Indische Oceaan een groepje Duitsers bezig was met het leggen van de eerste steen van het Vierde Rijk? Maar de idee is ridicuul. Wie zal werkelijk kunnen geloven, dat een handjevol op hol geslagen Duitsers nog eens bezit zal kunnen nemen van het Duitse Rijk? En dat zij opnieuw de gelegenheid gelaten zullen worden de halve wereld te veroveren?

Templar had opgehouden te spreken en keek naar zijn vrienden. Toen zei hij:

— James en Phil, zoek in deze vertrekken of je wapens kunt vinden. Breng ze hier.

De beide mannen gehoorzaamden terstond en tien minuten later keerden zij terug met zes kleine, automatische pistolen, die een streling voor het oog waren. Zij waren met kostbare edelstenen ingelegd en vertegenwoordigden zeker een waarde van een paar duizend dollar het stuk. De magazijnen waren geladen en Templar twijfelde er niet aan dat het mechanisme der wapens keurig zou functionneren, ondanks de uiterlijke opsmuk.

Hij gaf er twee aan James, een aan Maryse en een aan Collins, terwijl hij er zelf ook twee behield.

— Zo, zei Templar toen, nu kunnen we misschien verstandiger taal spreken, Hoogheid. Waar zijn de bezittingen van Lehmann?

De Sultan bewaarde het stilzwijgen en hij wist, dat het heel wat moeite zou kosten om de man tot spreken te krijgen. Daarom zei hij:

— Luister eens goed, Hoogheid, ik heb tijdens de oorlog lang genoeg in Duitsland rondgezworven om te weten van welke methoden de moffen zich bedienden om hun gevangenen tot spreken te krijgen. Ongetwijfeld zult U dit zelf ook wel weten. Denkt U er eens goed over na, hoe U zich zoudt voelen, wanneer ik enkele van die Duitse methoden op U zou toe passen. Zoudt U het erg prettig vinden? Ik geloof vast en zeker. . . .

Hij hield op met spreken want de telefoon in de kamer begon te rinkelen. Templar keek er naar en maakte dan een dreigende en waarschuwend beweging met zijn pistool in de richting van de Sultan. Langzaam liep hij op het toestel toe, nam de hoorn van de haak en antwoordde.

— Hier Von Teschner, zei een Duitse stem. We zijn met het werk opgehouden en ik zou je graag even willen spreken. Schikt dat?

— Ja, antwoordde Templar in het Duits, kom maar naar me

toe. Ik zou eigenlijk graag willen, dat je de hele staf meenam. Ik heb ook iets te bespreken.

— De hele staf? klonk het verwonderd door de telefoon. Be-doel je Von Gülich en Buschhammer en Brettner en Paukel?

— Precies, komen jullie maar naar mijn eetkamer.

— Gut, wir kommen gleich.

Toen werd de verbinding verbroken. De Sultan zat fijntjes te lachen toen Templar weer voor hem kwam staan.

— Dat betekent het einde voor U en Uw vrienden, Sir Neville, zei hij sarcastisch. Mijn Duitse staf-officieren zullen liever hun bloed laten vloeien dan het mijne.

Templar begon hartelijk te lachen en haalde de schouders op.

— Vergeet dat maar rustig, Hoogheid, zei hij honend. Uw Duitse vrienden zullen wel uitkijken om het bloed van een kleurling hoger aan te slaan dan hun germanenbloed.

Deze uitdrukking maakte de Sultan razend. Hij sloeg met één hand het eetservies van de tafel en vloog uit zijn stoel over-eind. Doch James was onmiddellijk achter hem komen staan en duwde hem het pistool in de rug. Toen ging de deur open en kwamen vier Duitsers binnen, waarvan Templar en de zijnen er reeds twee hadden gezien, toen ze bij 't bassin in 'n nis stonden. Het behoeft geen betoog, dat de Duitsers overdonderd waren toen zij in de lopen der pistolen keken en zagen dat de Sultan geheel buiten zichzelf van woede tegen de muur stond.

— Smijt die lui er uit, Von Teschner, gilte hij hysterisch. Laat alle soldaten aanrukken om ze er uit te smijten en schiet ze ter plaatse neer.

Doch noch Von Teschner, noch een van de andere Duitsers stak een vinger naar de ex-gevangenen uit. Ze stonden bedrem-meld bij de deur en keken van Templar naar de Sultan en weer terug. De ernst van de situatie schenen ze nog niet goed te be-seffen, want er lag alleen nog maar verbazing op hun gezichten en geen angst.

Templar deed een stap naar voren en plaatste zich vlak voor de vier Duitsers.

— Mijne Heren, begon hij, zoals U ziet zijn wij uitgebroken en hebben wij bezit genomen van het paleis van Zijne Hoogheid Sultan Amir II van Tavoy. Dit betekent geenszins, dat wij enig kwaad ten aanzien van Uw persoon in de zin hebben, doch wij beogen hiermede uitsluitend onze vrijheid terug te krijgen. Generaal Von Teschner, hoeveel Duitsers bevinden zich op dit eiland?

— Honderd veertig man, ongeveer, antwoordde de Duitser prompt.

— Alle soldaten?

— Grotendeels komen zij uit het leger en de marine. Er zijn ook enkele geleerden bij en Baron von Güllich is van onze diplomatieke dienst.

— En hoeveel inlanders wonen er op het eiland? vroeg Templar weer.

— Weinig, het zijn er nog geen zestig.

— Zo, bij elkaar dus ongeveer twee honderd man zwaar bewapende soldaten. Welnu, generaal van Teschner, ik zal U precies vertellen waarvoor wij hierheen gekomen zijn. De Sultan is in het bezit van de eigendommen van een zekere Lehmann, ter waarde van vijf millioen dollar. . . .

— Ja, ja, das wissen wir genau, haastte de Duitser te bevestigen.

— Schitterend, ik zie, dat ik van Uw zijde meer medewerking kan verwachten dan van de zijde van Uw vorst, Sultan Amir II. Welnu, het is ons om die vijf millioen te doen, generaal. Zodra wij die in ons bezit heben verdwijnen wij terstond en zult U ons niet meer terugzien. Wij zijn de rechtmatige erfgenamen van Lehmann, die nog niet zo lang geleden overleden is. Kunt U ons misschien vertellen waar de Sultan zijn schatten verborgen heeft?

— Aber, selbstverständlich, antwoordde de generaal. De schatten van Lehmann liggen alle in de particuliere kluis van de Sultan.

— En mag ik vragen waar die particuliere kluis zich bevindt? vroeg Templar met stijgende nieuwsgierigheid.

Generaal von Teschner keek even naar zijn drie landgenoten en vervolgens naar de Sultan. Toen zei hij:

— Die bevindt zich. . . .

Doch verder kwam hij niet, want Sultan Amir was naar voren gesprongen.

— Jullie bent smerige verraders, gilde hij, landverraders, zijn jullie. Ik zal jullie onmiddellijk laten fusilleren voor het oog van de troepen. Ik leg iedereen hier het zwijgen op.

De krachtige hand van James maakte een einde aan dit gebral en deze trok de Sultan terug naar zijn plaats, terwijl hij hem de loop van het pistool onder de neus drukte.

— Gaat U verder, generaal von Teschner, zei Templar beleefd. Sultan Amid zal ons niet meer interrumpieren, dat verzeker ik U, of ik leg hem persoonlijk het zwijgen op.

— Eh. . . . o, ja, over die kluis hadden we het, glimlachte de generaal. Welnu, die bevindt zich in de gang waarin U gevangen hebt gezeten. Wij hebben daar in de rotswand een diepe

kelder laten uithakken en daarin liggen alle bezittingen van de Sultan. Er is evenwel een zware, stalen deur voor, die met verscheidenen sleutels geopend moet worden.

— Geen angst daarvoor, generaal, sprak Templar opgelucht. Er is voldoende springstof in deze bunker aanwezig om het hele eiland in de lucht te laten vliegen, veronderstel ik. Ik dank U in elk geval oprecht voor de vlotte wijze van inlichtingen geven. U kunt er van verzekerd zijn, dat ik U bij de volgende Führer van het Duitse Rijk voor zal dragen voor een enorme onderscheiding. Hij draaide zich een halve slag om en zei tot zijn vrienden:

— Jongens, jullie hebt het gehoord. We weten — althans wanneer de heren Duitsers de waarheid hebben gesproken — waar de kluis zich bevindt. Nu krijgen we echter het moeilijkste karweitje. Hoe krijgen we die kluis open zonder de schietijver van twee honderd soldaten op onze hals te halen?

— We nemen de heren staf-officieren mee naar de kelder en zorgen er voor, dat zij ons dekken, stelde Collins voor.

— Ja, vond Maryse, en de Sultan zal wel zo goed willen zijn ons de sleutels te geven. En wil hij dat niet, dan laten we hem in zijn sop gaar koken en blazen we de deur er uit met dynamiet.

— Hoor eens, wat dat meisje voor soldatentaal spreekt, lachte Templar. Maar het idee is goed en voor uitvoering vatbaar. Ik stel voor, dat we de Sultan mee naar beneden nemen en hem opsluiten in een van de cellen. De staf-officieren kunnen ons tegenover hun soldaten dekken terwijl wij hen onder schot houden en de deur openen. Wat denken jullie daarvan?

— Uitstekend, meende Collins. Zullen we er maar niet al te lang mee wacht? Ik zou nu eindelijk wel eens die vijf millioen van Lehmann willen aanschouwen.

— En dan moeten we aan onze aftocht denken, zei Templar. Er zal niets anders opzitten dan er met twee twee-persoons duikboten vandoor te gaan.

— Waarom niet met zo'n grote onderzeeër? wilde Collins weten. Die liggen daar toch maar te verroesten.

— We zijn te weinig in getal om zo'n log monster vooruit te krijgen, Phil. James en ik hebben er verstand van, maar Maryse en jij niet. En twee man is werkelijk te weinig om met een grote onderzeeër over de oceanen te navigeren.

— Maar we hebben hier waarachtig voldoende personeel van de voormalige Duitse Kriegsmarine, die dat voor ons doen kan. Templar keek zijn vriend aan en knipte met de vingers.

— Verduiveld, Phil, zei hij opgewonden, daar heb ik zelf nog niet eens aan gedacht. Werkelijk een uitstekend idee. We nemen

enkele Duitse matrozen mee aan boord en gaan er met een grote onderzeeër vandoor. Daarin zullen we met gemak de schatten van Lehmann kunnen plaatsens terwijl we bovendien met zijn vieren tegelijk kunnen reizen. We moeten er wel aan denken voldoende proviand in te slaan.

— Waar wil je heen?

— Naar het huis van Ravitz, antwoordde hij. Van daaruit kunnen we verder zien. Je weet toch wel, dat daar ook nog wat kleingeld van Ravitz ligt opgeslagen?

Collins gaf zijn vriend een knipoogje en toen vertrok het uit negen personen bestaand gezelschap naar de kelderruimten van de bunker.

HOOFDSTUK III.

Waarom Templar en zijn vrienden besloten de nacht in vrijwillige gevangenschap door te brengen en talrijke inlanders een ellendige dood stierven.

Om klokslag twee uur in de morgen gingen honderd soldaten van de Britse troepen, die op de Andamanen-eilanden gelegerd waren, aan boord van vier snelle patrouillevaartuigen, zonder dat de mannen wisten waarheen zij zouden worden gebracht.

Het was hun uiteraard opgevallen, dat ze zwaarder bewapend werden dan anders en dat alles nogal op een geheimzinnige wijze in zijn werk ging. Doch de bevelen der officieren werden stipt opgevolgd en een kwartier later verlieten de vier patrouillevaartuigen de marine-haven van Port Blair.

Toen maakten de vier commandanten der vaartuigen hun mannen bekend met het doel van deze nachtelijke actie. En het was aan hun gezichten te zien, dat zij dit als een welkome afwisseling beschouwden, die de sleur van het tamelijk eentonige soldatenleven op het eiland enigszins zou weten te breken.

Majoor Morris, die met de leiding van de actie belast was, stond op de brug van het eerste vaartuig en tuurde door zijn zeeijkker naar het Oosten, alsof hij ieder oogenblik de eerste zonnenstralen boven de horizon uit verwachtte te zien komen.

Er werd weinig gesproken onder de manschappen. Zij zaten zwijgend, rokend op het dek en hadden hun geweren tussen de knieën, terwijl hun blikken naar de glinsterende golven gericht waren.

— Dat zal me een klussie worden, zei Tom Hawkins, een ruwe

koloniaal, die het grootste deel van zijn leven in de tropen had gezeten. Ik had al gedacht, dat er nooit meer iets zou gebeuren en dat we van verveling zouden sterven.

— Nou, om je de waarheid te zeggen, sta ik te popelen van ongeduld om er op los te gaan, antwoordde Brown, die naast hem zat. Je kunt er donder op zeggen, dat die kerels van de Sultan het vuur openen.

— Maar wij hebben mitrailleurs, Brown, en die hebben zij vast niet. Of dacht je soms, dat ze eigen wapenfabrieken op het eilandje hadden? Vergeet het maar rustig, hoor.

Ieder gesproken woord in die donkere nacht had bijna betrekking op de komende actie, en er waren er maar weinig, die zich niet verlustigden op een stevig robbertje handgemeen.

Tegen half vier kwam het eiland Nhatung in zicht. De motoren begonnen langzamer te draaien en de patrouillevaartuigen voeren op halve kracht verder. Op een halve mijl uit de kust bleven ze liggen wachten tot de dag zou aanbreken. Dan zou het gebeuren.

Tegen vieren begon het in het Oosten te dagen. De hemel werd lichter en weldra vielen de eerste zonnestralen over de berg Nhatung, die als een grillige pyramide naar de hemel wees.

— Volle kracht vooruit, commandeerde Majoor Moris.

En onmiddellijk begonnen de motoren op volle toeren te draaien. De wanden van de vaartuigen trilden en schuimende golven spatten hoog op. In snelle vaart ging het regelrecht op het eiland af. De mannen waren uit hun zittende houdingen overeind gekomen en zetten hun stalen helmen op, terwijl ze hun geweren in de aanslag hielden. Steeds dichterbij kwam het kleine eilandje, waarop geen levende ziel te bekennen was. Doch naar mate men de kust naderde ontwaarde men hier en daar een bewegende gestalte.

— We zetten de boten op het strand en rennen terstond naar voren. Ons eerste doel is het paleis van de Sultan. Niemand gaat er echter naar binnen. Iedereen blijft huiten staan en zorgt er voor, dat de lijfwacht van de Sultan ontwapend wordt. Indien mogelijk moet schieten voorkomen worden.

Dit was het laatste bevel van Majoor Morris.

Lijnrecht ging het op het strand af en weldra schuurden de kielen der vaartuigen over het zanderige strand. De volgende minuut wat er een leven van belang. Honderd mannen en vier officieren klauterden van de boten af en renden de berghelling op in de richting van het plateau, waarop het paleis van de Sultan van Tavoy gelegen was. Tegelijkertijd verschenen vier

vliegtuigen van de Royal Air Force boven het eiland om de actie kracht bij te zetten.

Slechts een zwakke bewaking was op de boten achter gebleven.

In ganzenrij renden de mannen de smalle paadjes op naar boven en toen de voorsten halverwege de helling waren gekomen weerklonken de eerste gewerschoten. De mannen van Sultan Amir's lijfwacht hadden zich verschanst in de struiken, die aan de rand van het plateau groeiden en het vuur geopend op de Britse invasietroepen, die dit vuur evenwel terstond beantwoordden met geweer en mitrailleur.

Langzaam maar zeker kropen de mannen van Majoor Morris nu tegen de helling op, terwijl het geweer- en mitrailleurvuur niet van de lucht af was. Er vormde zich een dikke kruitdamp boven het eiland en onophoudelijk cirkelden de vier Mitchellbommenwerpers boven het terrein van de strijd. De Engelsen hadden bovendien Houwitsers bij zich en beschoten daarmee de vijandelijke stellingen, die in allerlei opgeworpen waren met behulp van brokken rotssteen en zand. De bommenwerpers seinden het verloop van de strijd over naar het hoofdkwartier in Port Blair en tegen zes uur in de morgen gaf Kolonel Harwell bevel, om nog vier boten met honderd soldaten naar het eiland te sturen.

—0—

De komst der Britse soldaten was in de Duitse citadel met gemengde gevoelens opgemerkt. Vanuit de hoge uitkijkpost boven op de top van de heuvel hadden Duitse soldaten de naderende motorboten gesignaleerd en weldra kwam de hele vesting in actie. Alle soldaten werden uit hun bedden getrommeld en kregen bevel om aan te treden bij het bassin.

Doch hoe men ook zocht, de staf-officieren evenals de Sultan waren niet te vinden, terwijl men bovendien enkele matrozen van de Kriegsmarine miste. Wat was er namelijk geschied? Templar en zijn vrienden waren de vorige avond in gezelschap van Generaal Von Teschner, Vice-Admiraal Buschhammer, Baron Von Gülich, Majoor Dr. Brettner en Majoor Paukel alsmede de Sultan naar beneden gegaan om zich in het bezit te stellen van de inhoud van de geheime kluis, die weldra gevonden was. Door de Duitsers overgehaald had de Sultan Templar de sleutels gegeven, waarna de vijf Duitsers en de inheemse vorst in enkele cellen waren opgesloten, aan handen en voeten gebonden en met propen in hun monden.

Eerst daarna had Templar zich met het openen van de enorme kluisdeur belast. Dit bleek gemakkelijker te gaan dan hij verwacht had en het duurde dan ook slechts enkele minuten voordat de stalen deur open draaide en men naar binnen kon gaan.

James was bij de deur blijven staan om veiligheidsredenen, terwijl de overige drie de inhoud van de kluis aan een onderzoek onderwierpen. Dit was een vrij tijdrovend werk, want het vermogen van de Sultan was bijna geheel en al in zware houten kisten opgeslagen, die ongeveer twintig in getal waren. Deze moesten dus, met allerlei primitieve werktuigen eerst worden geopend om vast te stellen wat er in zat. Men vond enorme hoeveelheden zwaar tafelzilver, zilveren kandelaren en schalen; een uiteenlopende collectie gouden krissen en degens, alsmede allerlei sieraden, schilderijen, kostbare tapijten en gobelins. Drie grote kisten bevatten onomstotelijk de bezittingen van wijlen Ernest Lehmann, bestaande uit een groot aantal pakjes dollarbiljetten, gouden en zilveren voorwerpen en juwelen.

Het zou ondoenlijk geweest zijn om alle bezittingen van de Sultan aan boord te brengen van de onderzeeër, en daarom beperkte Templar zich louter en alleen tot de eigendommen van Lehmann.

— We doen er het beste aan te wachten tot de nacht gevallen is en alle soldaten naar bed zijn, voordat we ons aan boord van een der onderzeeërs begeven, zei Templar. Ik zou niet weten hoe we op dit ogenblik met deze kisten het bassin zouden moeten bereiken zonder gezien en gegrepen te worden.

— Maar wat wil je al die tijd doen? vroeg Maryse. We kunnen toch niet tot middernacht in deze kluis blijven zitten?

— Waarom niet? meende Phil Collins.

— Ik wilde voorstellen, zei Templar, om deze kisten op te slaan in een van de cellen en daar met zijn vieren te blijven tot de kust veilig is. Tegen zonsopgang wilde ik proberen uit te breken. Denk evenwel niet, dat het gemakkelijk zal zijn, want wanneer we de motoren van de onderzeeër laten draaien zullen we heus wel de aandacht trekken. Ik zie echter geen andere mogelijkheid.

— Het komt er dus op neer, zei Collins, dat we tot een uur of vier hier moeten blijven?

— Precies, het zal niet veel schelen.

— En wat doen we met de moffen en de Sultan?

— Die laten we waar ze zijn: in hun cellen. Krijgen we moeilijkheden dan kunnen we hen in het uiterste geval als dekking gebruiken. Kom, laten we deze drie kisten gezamenlijk even de

kluis uitsjouwen en naar een van de cellen brengen. Wanneer het tijd is om er tussenuit te gaan haal ik zo'n electrisch autootje hierheen en laden we de kisten er op, zodat we niet zullen behoeven te sjouwen.

Templar en Collins namen samen een der kisten op en droegen deze naar de cel, die het dichtst bij het bassin gelegen was. James nam er een op zijn schouders en volgde, waarna Templar en Collins de derde overbrachten. Vervolgens sloot men de stalen kluisdeur weer af en begaf men zich naar de cel om daar te blijven wachten tot de tijd van vluchten gekomen was.

Maryse had heerlijk liggen slapen op de houten bank, die zich in de cel bevond en toen Templar haar enkele uren later wekte stonden de wijzers van haar polshorloge op kwart voor vier.

— Het is tijd, Maryse, zei hij.

Ze wreef zich de ogen uit, geeuwde enkele malen en sprong dan overeind.

— Gaan we? vroeg ze.

— Ja, ik zal een wagentje gaan halen om de kisten op te laden. Er is niemand te bekennen in de hele omtrek. Zojuist heb ik voorzichtig een wandelingetje gemaakt in de richting van het bassin, doch alles ligt in vredige rust.

Hij drukte zijn sigaret uit en liep naar de deur. Voorzichtig gluurde hij de gang af en toen glipte hij naar buiten. In de nis bij het bassin stonden twee wagentjes. Hij sprong achter het stuur, zette de motor aan en reed langzaam terug naar de cel.

Collins en James hadden reeds een kist opgebeurd en zetten deze voorzichtig in het wagentje. Een tweede er naast en de derde voorin, naast de chauffeursplaats.

— Ik rijd de wagen het bassin binnen en jullie volgen me op de voet met de pistolen in de hand, zei Templar. We moeten proberen ongezien de onderzeeër te bereiken en vervolgens komt het er op aan een stelletje matrozen van de Kriegsmarine te vinden, die de onderzeeër kunnen bedienen.

Langzaam rolde het wagentje de gang af, terwijl de drie vrienden er achter liepen met pistolen in hun hand. Bij de bocht van de tunnel stopte Templar even.

— Je hebt kans, dat de grote roldeuren afgesloten zijn en dat we de kisten het bassin binnen zullen moeten dragen. Ik zal even zien of het kleine deurtje open is.

Dit bleek het geval te zijn, doch de roldeuren gaven niet mee.

— Er zal niets anders opzitten, dan de kisten naar binnen te sjouwen, jongens, zei hij. Kom, Phil, jij en ik nemen de eerste, terwijl James en Maryse bij de wagen achterblijven.

Iedere kist woog ongeveer dertig kilo, doch zij waren te onhandig om alleen gedragen te worden. Slechts een reus zoals James zou dit voor zijn rekening kunnen nemen.

Door het kleine deurtje in de roldeuren gingen zij het bassin binnen. Het was er schemerdonker, omdat er slechts enkele lampen brandden, die een blauwachtig licht verspreidde. De onderzeeërs lagen aan de andere zijde van het bassin en de beide mannen moesten dus een kleine wandeling maken om deze te bereiken. Alles verliep zonder moeilijkheden. Ze zetten de kist op de wal neer en Templar begaf zich aan boord van de onderzeeër en trok het luik naar het ruim open. Terwijl hij op het ijzeren laddertje stond gaf Collins hem de kist aan en droeg hij deze op zijn schouders naar beneden. Het was donker in de romp van het vaartuig en het duurde geruime tijd voordat Templar de lichtknoppen gevonden had. Het schakelbord bevond zich vlak bij de machinekamer en tegelijkertijd overtuigde Templar er zich van of er brandstof voldoende was. Er stonden vier zware dieselmotoren in de machinekamer en er was voldoende olie aan boord om van hier naar Europa en terug te varen. Templar schakelde de lampen in de boot aan en klom dan weer naar boven. Collins was op hem blijven wachten en gezamenlijk keerden ze terug om een volgende kist op te halen. Nu nam James de derde kist op zijn schouders, terwijl Maryse het konvooi dekte door twee pistolen, in elke hand een.

Zonder incidenten werd de onderzeeër bereikt en juist toen de laatste kist in het ruim verdween brak de hel in de citadel los.

Van alle kanten stormden matrozen en soldaten het bassin in, er werd luid geschreeuwd en Templar en Collins konden nog net bijtijds door het luik omlaag zakken om niet gezien te worden.

Templar bleef evenwel boven aan de ladder staan, het luik op een kiertje om te luisteren naar hetgeen er gebeurd was. Hij hoorde schreeuwen en bevelen geven en hij zag, dat matrozen van de Kriegsmarine in de kleine twee-persoons-duikboten verdwenen om uit te varen.

— Wat zou er in vredesnaam aan de hand zijn, vroeg Maryse.

— Ik veronderstel, dat er manoeuvres gehouden worden, zei Templar. Maar weten doe ik het ook niet.

Een achttal matrozen kwam op de onderzeeër toe, waarin de vrienden zich verschanst hadden. Templar liet snel het luik

helemaal dicht zakken, liet zich omlaagglijden en beduidde zijn vrienden zich te verbergen in de machinekamer, terwijl hij met een enkele handbeweging op het schakelbord de lichten uitdeed. Met ingehouden adem stonden de vrienden in de donkere ruimte te wachten. Het luik werd opengetrokken en men hoorde zware voetstappen op het dek boven hen. Er viel een streep licht naar binnen, laarzen weerklonken op de ijzeren spijlen van de ladder en dan klonk er een gestommel. Een der matrozen begaf zich naar het schakelbord en weldra baadde het ruim in een zee van licht.

— Heinz, zet de motoren aan, klonk het.

Heinz verscheen in de machinekamer, opende zijn mond om een uitroep van verbazning te slaken toen hij de vreemdelingen zag staan, doch sloeg het volgende ogenblik tegen de grond, waar hij roerloos bleef liggen.

— Heinz, was ist denn los? riep iemand vanuit de commandopost. Mache doch hin, Mensch....

Er klonken zware voetstappen en een officier verscheen in de machinekamer. Hij wilde zijn revolver grijpen, doch zag, dat er vier pistolen op hem gericht werden. Templar trad naar voren, rukte hem de revolver af, en zei:

— Geen kik, of ik haal de trekker over.

— Aber.... was soll denn das heissen? riep de man verslagen uit.

— Dat betekent, zei Templar, dat deze schuit voor ons bestemd is. Jullie mogen ook mee, doch ik heb het commando. Hoeveel matrozen zijn er aan boord?

— Acht.... Aber....

— Maul halten, beval Templar. Wat is er aan de hand? Waarom al die drukte.

— Er zijn Engelse soldaten aan land gegaan. Er is een verschrikkelijk vuurgevecht op de berghelling gaande. Als we niet onmiddellijk uitvaren om hen in de rug aan te vallen zijn we verloren.

— Engelse soldaten? herhaalde Templar. Bedoel je, dat de autoriteiten jullie in de gaten hebben gekregen?

— Selbstverständlicht, antwoordde de officier. Er zijn honderd man aan land gegaan en er vliegen vier Mitchell-bommenwerpers boven het eiland. We moeten er uit. Onze staf-officieren zijn spoorloos verdwenen. Waarschijnlijk waren zij op de hoogte van de invasie en zijn ze er tussenuit geknepen en hebben ze ons laten zitten.

— Okay, antwoordde Templar. Ik eis, dat jullie achten de

wapens afgeven en de onderzeeër naar buiten brengen. Daarna krijgen jullie nadere instructies.

— Aber. . . .

— Niets te aberen, sneed Templar hem de pas af. Befehl ist Befehl, nicht wahr? Also, los. . . .

De man salueerde in zijn verbouwereerdheid en keerde zich om. Templar volgde hem op de voet, alsmede Collins en James. Het viel niet moeilijk de acht man van hun wapens te ontdoen en toen ze ontwapend voor hem op een rijtje stonden zij Templar:

— Kunnen we onder water naar buiten varen? Is het kanaal diep genoeg?

— Neen, antwoordde de officier. De twee-persoons duikboten kunnen dat wel, doch wij hebben een te grote diepgang. Wij kunnen pas duiken wanneer we een paar honderd meter uit de kust zijn.

— Dat is lelijker, vond Templar. Te meer, daar er vier vliegtuigen in de lucht zitten en er misschien nog meer soldaten onderweg zijn. Enfin, we moeten het wagen. Officier, laat de motoren aanzetten en geef bevel naar buiten te varen.

De man salueerde opnieuw, deelde zijn bevelen uit en enkele minuten later stampten de vier motoren van de U-12 onbedaarlijk en schoof het gevaarte langzaam van de kant af in de richting van de tunnel, waardoorheen reeds enkele tweepersoonsboten waren verdwenen.

—o—

Het gevecht op de helling van Nhatung hield onbedaarlijk aan. De Mitchells cirkelden zonder ophouden boven het terrein van de strijd en de versterkingstroepen gingen juist in Port Blair aan boord van de patrouillevaartuigen.

Ondanks de hardnekkige tegenstand vorderden de Engelse troepen langzaam. Er vielen natuurlijk slachtoffers aan weerszijden, doch het was duidelijk te zien, dat de Engelsen geboren vechtjassen waren en gewend waren oorlog te voeren. Hun strategie verschilde hemelsbreed van die der inlanders en na een uur van verbeteren en taaie strijd bereikten de eerste Engelsen de rand van het plateau.

Ze bleven achter de struiken liggen en brachten hun Houwitsers in stelling. Mitrailleurs werden op de rotsen opgesteld en enkele ogenblikken later gaf Majoor Morris het bevel het vuur te openen op de vijand, die zich in het paleis van de Sultan verschanst had.

De gewonde Britse soldaten werden voorzichtig de helling afgedragen en aan boord gebracht van de patrouillevaartuigen, waar twee doktoren de wonden verbonden en waar nodig operatief ingegrepen.

Het zou niet gemakkelijk zijn het vlakke plateau naar het paleis te overschrijden, omdat er geen enkele dekking aanwezig was en de vijand zich verschanst had achter de stevige muren van het bouwwerk. Het vuur van de tegenstander nam evenwel gestadig af. Er lagen talloze slachtoffers op het plateau en ook op de helling struikelde men herhaaldelijk over inlandse lijken en gewonden.

De gehele voorgevel van het paleis was zwaar gehavend door mitrailleurkogels en de granaten der Houwitsers, doch Majoor Morris zag in, dat hij zo niet door kon gaan. De strijd had reeds te lang geduurd en er zouden andere maatregelen getroffen moeten worden ten einde zich toegang te verschaffen tot het paleis.

Met zijn officieren hield hij krijgsraad achter een aantal struiken aan de rand van het plateau.

— Heren, we kunnen zo niet doorgaan, we zijn bezig al ons kruid te verschieten zonder dat we een stap vooruit komen. Ik moet een aantal vrijwilligers hebben, die bereid zijn onder dekking van onze mitrailleurs het plateau te overschrijden. Wat denkt U hiervan?

— Ik zou dit pas willen doen wanneer we versterking hebben gekregen, sir, antwoordde de kapitein. Ongeveer twaalf van onze mannen zijn reeds buiten gevecht gesteld en een actie, zoals U die projecteerd zal meerdere slachtoffers kosten. Het zou er op aan komen, dat we niet eens in staat zouden zijn onze stellingen te handhaven.

— Waarom laten we de Mitchells niet aan de strijd deelnemen? stelde een jeugdige luitenant voor.

Majoor Morris dacht even na en stak een sigaret op.

— Dat zou dus betekenen een bombardement van het paleis.

— Waarmede ook levens van onze mannen gemoeid zouden kunnen gaan, merkte de kapitein op. Er hoeft maar een bom een beetje te laat gedropt te worden en onze hele stellingen gaan de lucht in.

— Dat hoeft niet, antwoordde Majoor Morris. Er is hier geen afweergeschut en de toestellen kunnen rakelings over het paleis scheren en hun lading droppen. Eerlijk gezegd voel ik iets voor dat voorstel. Maar ik zou toch nog even willen wachten, en dan uiteindelijk met een enkele bom proberen hen tot overgave te dwingen. Vergeet niet, dat het ons te doen is om de Sultan.

Hem moeten we in handen krijgen, en levend bovendien. Aan zijn lijk hebben we niets.

— Er zal een golf van verontwaardiging onder de eilandbewoners gaan wanneer zij vernemen, dat hun Sultan dood of gevangen genomen is.

— Zal me een zorg zijn, beet de Majoor hem toe. Wij zijn er om de rust te herstellen en wanneer de Sultan geintjes uithaalt moet hij de consequenties aanvaarden. Ik kan er toch niets aan doen? Heb je niet gemerkt hoe ze bewapend zijn? Ze hebben de beschikking over moderne geweren en mitrailleurs en het zou me niets verwonderen wanneer ze straks met kanonnen voor de dag kwamen.

— Wat zou U denken van handgranaten?

— Daar is de afstand te groot voor. Ze zouden geen doel treffen en het heeft geen zin ons kruit in het water te gooien, kapitein. Ik wil het nog even aanzien. Laat de mannen onophoudelijk mitrilleren en zorg er voor, dat ieder vijandelijk hoofd, dat te voorschijn komt weggeschoten wordt.

De officieren salueerden nonchalant en kropen naar hun onderdelen terug. Kort daarop brak de hel los. Uit tientallen mitrailleurs ratelden de kogels in de richting van het paleis. Er was geen stoppen meer aan. Het gehele plateau werd overschaduwd door een dichte kruitwolk, die de atmosfeer verpestte. Doch van de andere zijde werd het vuur even hardnekkig beantwoord. Men had nu zelfs mitrailleurs op het dak van het paleis opgesteld en ook vandaar begon men te schieten.

Plotseling sloegen kogels in het zand van de helling. Ze ketsten tegen de rotspunten en enkele soldaten gleden omlaag. De Majoor had zich omgedraaid en keek naar de zee.

Daar lagen drie kleine duikboten, die met mitrailleurs op de Britse stellingen schoten.

— Alle donder nog aan toe, vloekte de Majoor. Maar dat is toch al te grijs. Zou die kerel nu ook al over duikboten beschikken? Straks komt hij nog met Stuka's voor de dag. Want dat zijn Duitse duikboten. Als je niets zegt zullen we straks nog tegenover een Duitse pantserdivisie te staan komen.

Er lagen inderdaad drie Duitse U-boten voor de kust, kleine, twee-persoons duikbootjes, die met mitrailleurs bewapend waren.

Naast de Majoor lag de telegrafist, die verbinding onderhield met het hoofdkwartier en de bommenwerpers.

— Laat de vliegtuigen de duikboten onder vuur nemen, beval hij. Met boordwapens. Geen bommen....

De telegrafist seinde het bevel door en het duurde niet lang of de vier Mitchell-bommenwerpers veranderden van koers en vlogen zeewaarts. Ze stegen enkele honderden meters en wierpen zich dan op hun zijde. Gierend kwamen ze omlaag, terwijl vanuit hun neuzen het mitrailleurvuur spoot. De duikboten werden zwaar getroffen en de schutters tuimelden zwaar gewond of dood over boord. Een der duikboten zag er geen heil in om het gevecht voort te zetten en nam een duik.

Doch de Mitchells gaven geen kamp. Terwijl de U-6 langzaam onder water zonk bleven zij schieten, totdat een grote olievlek op het water verscheen en men zeker wist, dat de U-6 nooit meer aan het oppervlak zou verschijnen.

Deze gebeurtenis deed Majoor Morris evenwel versomberen. Hij wist nu, dat hij tegenover een machtige en gevaarlijke vijand stond, die over de modernste wapens scheen te beschikken. Indien hij niet spoedig versterking kreeg kon hij niets anders doen dan zijn soldaten bevelen terug te trekken en het eiland met bekwame spoed te verlaten.

Kapitein Herschell kwam op hem toegekropen en viel naast de Majoor tussen de struiken. Hij stak een sigaret op en wiste zich het zweet van het voorhoofd.

— We houden het niet, sir, zei hij. Als we geen versterking krijgen maaien ze ons allemaal tegen de vlakte.

— Hoeveel mannen zijn we al kwijt, kapitein?

— Een en twintig, sir, negen doden en twaalf gewonden. Het ziet er lelijk uit. Dat was een mooie stunt van de Mitchells om die duikboten in de grond te boren. Maar ze zullen nog wel meer pijlen op hun boog hebben. Waarom laat U niet een bom op het paleis smijten? Zodra het ding geëxplodeerd is en het stof naar alle kanten verstuift, rukken we vooruit en overvallen het paleis.

— De Sultan, kapitein, de Sultan, antwoordde de commandant. We moeten hem levend in handen krijgen.

— Ik verkies het leven van mijn mannen boven dat van een Sultan, sir.

Deze opmerking van kapitein Herschell gaf de doorslag. Het gelaat van de ras-militair kreeg een grimmige uitdrukking. Hij smeed zijn sigaret omlaag, wierp een blik op zijn horloge en keek dan naar de oceaan.

— Hé, kapitein, kijk eens, daar komt onze versterking aan.

In de verte verschenen de silhouetten van enkele snelle vaartuigen, die regelrecht op de Zuidkust van het eiland afkwamen.

— Ja, ik geloof werkelijk, dat dat ze zijn, sir. En nu die bom....

— All right, kapitein, laat je mannen het vuren staken en omlaagtrekken opdat ze niet door de luchtdruk of door scherven getroffen zullen worden. Ik zal er voor zorgen dat er een bom opgaat.

Hij gaf het bevel door aan zijn telegrafist, die zich terstond in verbinding stelde met de commandant van het bommenwerper-eskader. De toestellen groepeerden zich, trokken enkele honderden meters omhoog, maakten een wijde boog boven het water en zwenkten dan in pijlsnelle vaart omlaag, de neus loodrecht op het paleis gericht. Enkele honderden meters boven het paleis werd de vaart gebroken doordat de toestellen in horizontale richting getrokken werden en rakelings scheerde het eerste toestel over het dak van het paleis. Tegelijkertijd een enorme knal, een explosie, die het hele eiland deed trillen. Brokken steen, zand, stof, de splinters vlogen honderden meters in het rond en toen Majoor Morris zijn hoofd voorzichtig boven de rand van het plateau bracht, zag hij hoe het laatste vliegtuig over het paleis scheerde en een lading brandbommen loste.

Aan alle kanten sloegen de vlammen naar buiten. Het vijandelijke vuur was tot stilzwijgen gebracht. Ongetwijfeld waren er tientallen doden in het paleis, doch de kansen voor de Engelsen waren gekeerd. Er werd niet meer geschoten. Majoor Morris keek door zijn kijker naar de zee. De vier patrouillevaartuigen kwamen in pijlsnelle vaart op het eiland af. Binnen enkele minuten zouden de kielen over het zand schuren en honderd mannen aan land gaan.

— Kapitein Herschell, beval hij, laat je mannen in groepen van vier vooruit stormen en neerschieten wie zich vertoont.

Geen minuut later stormden ongeveer zestig Britse soldaten in vier groepen van vijftien naar voren, mitrailleurs op hun schouders of geweren onder hun arm.

De Majoor zette zijn helm af en wiste zich met een groene zakdoek het zweet van het kale voorhoofd. De temperatuur was niet meer om uit te houden. De zon rees steeds hoger boven het eiland en bovendien veroorzaakte het brandende paleis een onverdraaglijke hitte.

Maar de mannen van Majoor Morris schenen er niets van te merken. Het was alsof zij weer leefden in een tijd van vijf à zes jaren geleden toen zij stonden in de binnenlanden van Burma en vochten tegen het gele gevaar, dat vanuit de donkere hoeken van het dichte oerwoud opdrong en meedogenloos toesloeg.

Of dachten zij aan de zware klappen van het oprukkende Duitse leger van Generaal Rommel in de woestijn van Noord-Afrika? Zeker, het waren deze mannen, die vier jaren lang op alle fronten van de wereld hadden gevochten tegen de legers van dictators en overweldigers. Daarom deinsden zij er niet voor terug om ook ditmaal — waar de plicht hen riep — vooruit te stormen en neer te slaan wat hen in de weg kwam.

Het paleis beantwoordde de enkele schoten, die zij zo nu en dan losten, niet. Moest daaruit opgemaakt worden, dat de kracht van de tegenstander gebroken was?

Naarmate zij het paleis naderden en de hitte groter werd hielden zij hun schreden in. Gebukt kropen ze vooruit, geweer en mitrailleur in de aanslag, gereed om te schieten zodra zich iets bewoog. Doch alles bleef rustig en niets bewoog. Geen schot werd gelost.

Zo bereikten zestig moedige Britse soldaten de puinhopen van het schitterende paleis van Sultan Amir II van Tavoy. Niets meer dan een rokende puinhoop was er te zien. Het wemelde er van lijken, die links en rechts in het rond lagen.

De mannen van Majoor Morris hadden echter wel wat anders gezien tijdens hun acties op alle fronten der aarde. Ze stapten over de bloederige massa's heen en bleven vlak voor de ruïnes staan.

Kapitein Herschell stond voorop. Hij plaatste de handen in de zijde en keek naar zijn mannen.

— Het schijnt, dat het verzet gebroken is, mannen, zei hij. Iedereen schijnt dood te zijn, zelfs de Sultan. Breng je mitrailleurs in stelling en houdt het paleis onder vuur. Er is nog een vleugel, die niet getroffen is. Twintig mannen komen met mij mee en onderzoeken de rechter vleugel. Zodra er op jullie geschoten wordt geef je er van langs. Doch schiet niet op de rechter vleugel, tenzij je je kameraden de dood in wilt jagen.

Kapitein Herschell verdween met twintig man door een venster in de rechter vleugel van het paleis, die nog geheel overeind stond.

Het was de vleugel, waarin de particuliere vertrekken van de Sultan gelegen waren en het duurde dan ook niet lang, of zij stonden voor de stalen deur, die toegang gaf tot het binnenste van de berg, het bolwerk van het Duitse Vierde Rijk in oprichting.

Moedig trokken de mannen voorwaarts, enkele soldaten achterlatend om de aftocht eventueel te kunnen dekken.

Dit was het begin van de laatste acte.

HOOFDSTUK IV.

*Waarom de U-12 alleen maar des nachts enkele uur-
tjes boven water kwam en John Templar de Duitsers
niet met lege handen achter liet.*

De U-12, de onderzeeër, waarmede Templar en zijn vrienden poogden te vluchten bevond zich ongeveer halverwege het kanaal, dat in de zee uitmonde toen een geweldige explosie het eiland op zijn grondvesten deed trillen. Het geluid van de ontploffing dreunde lang na tussen de steile wanden van de tunnel en Templar keek achterom in de tunnel, zich afvragend wat dit te beduiden had. Het was niets anders geweest dan de bom, die het paleis van de Sultan grotendeels verwoest had, doch dit kon Templar niet weten.

— Het schijnt er aardig heet toe te gaan, zei de Duitse commandant van de onderzeeër. Het lijkt wel of ze met bommen werken.

— Dat zou me niets verwonderen, zei Templar. Een broeinest van kwaad zoals dit eiland kan niet anders dan met bommen gereinigd worden.

— Wat is eigenlijk Uw bedoeling? vroeg de Duitse kapitein-ter-zee.

— Het is mijn bedoeling zo snel mogelijk dit eiland te verlaten en naar India te varen. Daarna kunnen jullie doen wat je wilt. Wij gaan er aan land. Mij lijkt het het beste, dat jullie in een of andere haven aan land gaan en je ter beschikking stelt van de autoriteiten. Er zal niets anders opzitten. Jullie vlootbasis gaat zo meteen de lucht in en dan blijft er niets anders over, ten zij je er de voorkeur aan geeft op zee van honger en dorst om te komen. Hoever moeten we uit de kust zijn om onder water te gaan?

— Ik wil het proberen zodra we de tunnel uitkomen. We hebben de vaargeul zo diep mogelijk gemaakt, maar je moet altijd rekening houden met verzanden.

— All right, captain, dan zakken we zodra we de tunnel achter ons hebben. Geef je instructies aan je mannen. Zijn er Davislongen aan boord, voor het geval we vastlopen en er uit moeten?

— Ja, ik zal ze klaar laten leggen.

De officier verdween en gaf zijn bevelen aan de matrozen, die alles in gereedheid gingen brengen om onder water te verdwijnen. Templar sloot het luik, na een laatste blik over het

kanaal geworpen te hebben. Ze waren nog enkele tientallen meters van de uitgang af en zo dadelijk zouden de reservoirs van de U-12 zich met water vullen en zou het gevaarte langzaam zinken.

Templar liet de periscoop stijgen en zette zich voor het kijkglas, zijn rechter arm hing losjes over de handle, die de periscoop in verschillende standen kon doen bewegen.

Hij voelde hoe het vaartuig begon te zinken. Het volle daglicht viel in het oog van de periscoop en hij zag de rotshelling van het eiland achter zich weg schuiven. Even later spoelden de golven om het oog van de periscoop en waren ze gered.

— Welke koers moeten we nemen, sir? vroeg de officier.

— Vaar in een wijde boog om het eiland heen zodat ik me kan overtuigen van hetgeen er geschied. Kijk uit, dat we niet te diep zakken. Ik wil de operaties blijven volgen.

— Dat is gevaarlijk, sir, met de vliegtuigen in de lucht. Een periscoop hebben ze snel in de gaten.

— Dat risico neem ik op me, zei Templar. Kom, schiet op, captain. . . .

Een tiental minuten later bereikte de U-12 de zuidkust van het eiland en zag hij hoe acht patrouillevaartuigen van de Britse marine op het strand gemeerd lagen. Tevens zag hij de rokende puinhopen van het paleis van Sultan Amir, alsmede de honderden Britse soldaten, die zich op de hellingen en op het plateau voortbewogen.

— Het schijnt, dat de jongens uit Port Blair de strijd hebben gewonnen, captain, zei Templar tegen de Duitse commandant. Het paleis van de Sultan ligt in puin en alles staat in brand. Moet je nog peultjes.

— Ik vraag me af wat er met de staf gebeurd is, zei de Duitser. Toen we vanmorgen door de alarmbellen gewekt werden bleken alle staf-officieren, alsmede de Sultan spoorloos verdwenen te zijn.

— Zal ik je vertellen waar ze zijn?

— Weet U dat dan?

— Precies. Wij hebben ze overvallen, broer. Ze zitten, of liever ze liggen, aan handen en voeten gebonden en met een prop in hun mond in de cellen. We hebben een deel van de bezittingen van de Sultan met ons meegenomen. Dat was trouwens ook het doel van onze komst.

— Maar werd U niet met Uw vliegtuig boven het eiland neergeschoten?

— Presies. Jullie deden dat. We konden er gelukkig met onze

parachutes uitspringen, doch een van de passagiers verloor het leven er bij. Het had geen parachute en moest zich aan mij vasthouden, hetgeen hij niet lang genoeg gedaan heeft. Nu ligt hij ergens op de helling te schroeien. Och, veel was er niet aan hem verloren. Hij was ook een Duitser en een misdadiger bovendien. Templar zweeg en keek door de periscoop naar het eiland, dat door zware kruiddampen en rookwolken omgeven was. De bommenwerpers cirkelden onophoudelijk boven het terrein van de strijd en Templar kreeg de indruk, dat een der toestellen voorbereidingen trof om een landing op het plateau uit te voeren. Wat hij vermoed had geschiedde kort daarop werkelijk. Een Mitchell kwam heel laag boven het eiland en zette even later zijn wielen op het plateau. Uit alie kracht werd afgeremd en slechts enkele meters voor de rand van het plateau kwam het tot stilstand.

Templar bewonderde deze uiterst moeilijke landing. Hij wist, dat het opstijgen evenmin gemakkelijk zou gaan, doch in dit geval was het landen verreweg het meest gevaarlijke geweest.

— Hoe staan we er bij? hoorde hij plotseling Collin's stem naast hem zegen.

— Okay, Phil, antwoordde de avonturier. We hebben de zwaarste loodjes gehad. Wil je eens door de periscoop kijken? Het hele eiland schijnt wel te branden. Ze hebben tenminste het paleis van de Sultan in de poeier gelegd.

Phil Collins nam achter de periscoop plaats en keek door het kijkglas.

— Donders nog aan toe, riep hij uit. Ziet dat er even verwilderd uit. Het lijkt wel Hirosjima na de atoomaanval.

— Precies wat ik dacht. Er staat practisch geen steen meer op de ander. Behalve de rechter vleugel, die is vrijwel onbeschadigd. Kom, laat mij nog eens kijken. . . .

Templar volgde het toneel van de strijd, waar hier en daar nog tegenstand geboden werd, doch grotendeels was het terrein van vijandige elementen gezuiverd en steeds meer Duitsers werden uit de ruïnes naar buiten gebracht om gevangen genomen en ontwapend te worden.

Korte tijd daarop besloot Templar zee te kiezen. Hij beval de commandant van de U-12 de steven te wenden en volle kracht in Zuidwestelijke richting te varen.

— Waarheen is de reis, sir? vroeg de kapitein.

— We varen om het eiland Ceylon heen en volgen dan de kust van India in Noordelijke richting. Wij gaan bij Bombay aan

land. Ik veronderstel, dat we het in een dag of vijf kunnen doen, denkt U niet?

— Ik zal even naar de kaartenkamer gaan sir, om mijn berekeningen te maken. Een ogenblikje, alstublieft.

De overbeleeftde Duitser keerde tien minuten later terug en vertelde Templar, dat hij hoopte binnen vier en een halve dag voor Bombay te zijn.

— Moeten we constant onder water blijven, sir? vroeg hij.

— Neen, nodig is het niet. 's Nachts kunnen we boven komen. Het is prettiger voor ons en voor je mannen, wanneer we na een hele dag onder water gezeten te hebben op gezette tijden wat frisse lucht in de longen krijgen. Vind je niet?

— Uitstekend, sir. 's Nachts kunnen we zonder gevaar bovenkomen.

— Goed, laat dan iets te eten klaar maken en koffie zetten, wil je?

Toen het ontbijt genuttigd werd was het eiland Nhatung reeds lang niet meer door de periscoop te zien en lagen de Andamanen-eilanden reeds mijlenver achter hen.

Het eerste land, dat zij in zicht zouden krijgen, zou Ceylon zijn....

Kapitein Herschell was met zijn mannen dieper in de berg doorgedrongen en even later stonden zij aan de rand van het bassin, waar enkele mitrailleurs in stelling werden gebracht. Een drietal twee-persoons duikboten stond juist op het punt om uit te varen, doch de kogels der Britse mitrailleurs deed ze naar de bodem van het bassin verhuizen. Een tiental mannen namen bezit van de U-11, de grote onderzeeër, die nog voor de wal lag en overmeesterden de bemanning.

Na enige tijd kreeg Kapitein Herschell versterking van de tweede groep mannen, die enkele uren later uit Port Blair vertrokken waren. Overal werden sterke en zwaar bewapende wachtposten opgesteld en Kapitein Herschell vervolgde zijn tocht door de tunnels. Na eindeloos lopen kwamen zij in de gang, waar zich de cellen bevonden. De deuren vlogen open en groot was de verbazing toen even later vijf Duitsers en de Sultan naar buiten werden gebracht.

Kapitein Herschell nam de mannen een kort verhoor af.

— Wat is er gebeurd? Hoe komt het, dat U opgesloten zat?

— Vier Engelsen in burger zijn aan land weten te komen. Zij hebben ons overvallen en zijn er waarschijnlijk met mijn schatten vandoor gegaan.

Kapitein Herschell lachte ongelovig.

— Het lijkt me erg onwaarschijnlijk, dat vier burgers hier ongezien aan land kunnen komen, waar twee honderd van onze soldaten, zwaar bewapend bovendien, drie uren nodig hadden om het paleis te bereiken. Hierbij vielen vele doden, aan weerszijden. Uw paleis werd door een van onze vliegtuigbommen verwoest en wij schoten meerdere duikboten in de grond.

— En toch is het zo, hield de Sultan vol. Ze zullen er wel met een van de duikboten vandoor zijn.

Kapitein Herschell weigerde het te geloven en dat was maar beter ook voor onze vrienden. Ook de bevestigingen van de Duitsers konden hem niet van gedachten doen veranderen.

— Het blijkt wel, dat hier pogingen ondernomen werden om het Duitse Rijk weer op de been te helpen. Ik begrijp niet hoe het mogelijk is, dat onder onze ogen zulke werken uitgevoerd konden worden. In ieder geval bent U allen gevangen. De Sultan, die de hoogste verantwoordelijkheid voor dit werk draagt, zal zich moeten verantwoorden voor een Hoog Militair Gerechtshof en ik vrees, dat de straf uitermate zwaar zal zijn. Misschien wel de doodstraf.

De hoge heren werden geboeid en weggevoerd, terwijl talrijke soldaten voort gingen met het doorzoeken van de vesting. Uit alle hoeken en gaten kwamen nog Duitsers te voorschijn, die zich evenwel zonder slag of stoot overgaven en tegen vier uur in de middag wapperde de Britse vlag — de Union Jack — op de mechanische uitkijkpost, waarin zich de geheime S-straal bevond.

Diezelfde middag nog arriveerden Kapitein Brooks van de meteorologische dienst in gezelschap van talrijke deskundigen om de geheime wapens te onderzoeken en om rapporten op te maken.

Toen waren de Sultan en zijn hoge Duitse makkers reeds lang op weg naar Port Blair om er opgesloten te worden in afwachting van instructies uit Londen, dat inmiddels reeds op de hoogte was gesteld.

—o—

Toen Ceylon gepasseerd was besloot Templar de inhoud der drie geroofde kisten te onderzoeken. Geholpen door Phil Collins

en Maryse, terwijl James de Duitsers in de gaten hield, werden de kisten leeggehaald.

Stapels bankbiljetten hoopten zich op, talrijke kostbare juwelen, ringen, armbanden, colliers, diademen, tiara's en wat al niet meer en toen Templar tegen acht uur in de avond de voorraadstaat opmaakte kon hij neerschrijven: 2.575.000 dollar aan bankpapier in coupures van tien en honderd dollar, juwelen ter waarde van ongeveer 3.000.000 dollar.

— Wat vind jij er van, Phil? vroeg Templar.

— Wat ik er van vind? herhaalde Collins. Man, ik heb nog nooit in mijn hele leven zoveel geld bij elkaar gezien. Het is haast niet te geloven. Vijf millioen vijf honderd vijf en zeventig duizend dollar ligt hier tussen onze knieën. Wat een vermogen. Dat krijgen we nooit op.

— Kom, kom, Phil, je overdrijft. Kijk eens, we zullen de poet eerlijk verdelen. Van dit bedrag krijg jij de 2.575.000 dollar aan bankpapier. Bovendien heb je van Ravitz nog anderhalf miljoen, zodat je met die vier millioen je vliegtuigvloot aardig uit kunt breiden, niet waar? Zorg er voor, dat je enkele nieuwe Convairs krijgt en pas in het vervolg op voor relaties van het kaliber Ravitz.

— Maar dan heb jij helemaal geen geld, zei Collins.

— Geeft niet. Ik houd de juwelen. Bovendien heb ik nog mijn deel van het geld van Ravitz en ik denk wel, dat ik daarvan een aardig nieuwe Hurricane zal kunnen bouwen.

— Ga je weer een nieuwe bouwen?

— Wat dacht jij dan? Wat zou ik moeten beginnen zonder Hurricane? Ik voel me nu al als een gevangene. Denk je eens even in. Vijf dagen varen van Port Blair naar Bombay. Met de Hurricane deden we er nog geen twee uur over.

Tegen elf uur die avond kwam de U-12 uit de golven van de Indische Oceaan te voorschijn. Het water spoelde van het dek af en even later ging het luik open. Templar en Maryse klommen aan dek en gingen in de commandotoren staan om verse lucht in te ademen.

De avonturier had zijn rechter arm om de ranke schouder van het meisje geslagen en staarde in gedachten verzonken naar de horizon.

— Daar in de verte zie ik een zoeklicht, John, zei het meisje enige tijd later. Zou dat van een schip zijn?

— Neen, dat zijn de Malediven-eilanden, een Britse kolonie. Noordelijker liggen de Lakkadiven, die zullen we vannacht ook

wel passeren. Het grootste deel van de reis zit er gelukkig wel op.

— We hebben lang niet van zulke rustige dagen gehad, John, zei ze. Drie dagen doen we nu al niets anders dan eten, slapen en drinken. Vind je het niet heerlijk om weer eens tot rust te komen?

— Oh, zeker, als het maar niet te lang duurt.

— John....

— Wat is er kindje?

— Wil je mij een plezier doen?

— Wel zeker. Zeg het maar.

— Een heel groot plezier, John?

— Ook dat. Wat wil je?

— John, als we in Bombay aankomen, wil je Prins Mahbab van Johyrubad dan onmiddellijk een telegram sturen waarin je hem zegt, dat we onderweg zijn.

— All right, engel, dat doe ik. Nu gaan we eindelijk eens een paar weken rust nemen. We gaan ons lang voorgenomen bezoek aan Johyrubad afleggen om er eens heerlijk een paar weken uit te rusten in het paleis van Prins Mahbab. Jij kunt je dan amuseren met de prinses, terwijl ik met de prins en diens zoon op jacht naar groot wild kan gaan.

— Dus neem je toch geen rust.

— Maar, kindje, ik kan toch niet de hele dag in een hangmat liggen of in de zon liggen baden? Je kent John toch, Maryse.

— Ja, zuchtte ze een weinig teleurgesteld. Ik ken John maar al te goed. Enfin, er zal wel eens een tijd komen, waarin je tot rust zult komen. Altijd zwerven zul je toch niet volhouden.

— Kom, kom, ik doe het nu al bijna dertig jaar, liefste en ik heb er nog nooit genoeg van gekregen.

— Soms ben ik wel eens bang, dat je helemaal niet van me houdt.

— Mademoiselle Choisy, zei Templar plechtig, mag ik U er beleefd aan herinneren, dat we op een onderzeeër van de voormalige Duitse Kriegsmarine zitten en niet voor de schijnwerpers op het toneel staan om een drama op te voeren?

Maryse schoot in de lach, gaf haar minnaar een kus en trok hem mee naar het luik.

Beneden zaten James en Phil Collins een partijtje te poken, waarbij Collins zich stevig bediende van Schotse whiskey, die in grote hoeveelheden aan boord bleek te zijn.

Maryse pakte een boek, en Templar ging een praatje maken

met de Duitse commandant. En de U-12 voer ongehinderd verder....

Eindelijk, na vier en een halve dag, tegen acht uur in de avond kwam de U-12 voor Bombay aan. De lichten van de stad waren reeds ontstoken. Templar gaf nauwkeurige bevelen om verder te varen tot Malabar, waar met buitenverblijf van wijlen Lawrence Ravitz op de rotsen stond.

Toen Templar het in zijn periscoop kreeg, trok hij Collins naar zich toe en liet hem door het kijkglas kijken.

— We zullen wachten tot het volslagen donker is, Phil, zei hij. Daarna komen we omhoog en zullen we James opdragen de tunnel in te zwemmen om met het motorjacht van Ravitz hierheen te varen. Daarna kunnen de moffen met de U-12 doen wat ze willen. Van mijn part laten ze hem in de lucht vliegen, ze mogen hem ook naar de lommerd brengen. Het laat me koud.

— Ik zou ze wat geld geven, John, zei Collins. Tenslotte hebben we aan hen een deel van onze bevrijding te danken en ik ben er voor, ze er doorheen te helpen.

— Okay, Phil, ik zal ze de man duizend dollar geven. Daarmede kunnen ze zich voorlopig wel behelpen. In de grond zijn het geen kwade kerels. Ze zijn alleen maar bang om gegrepen en naar Duitsland teruggebracht te worden.

Tegen elf uur verhief de U-12 zich uit het water. Het luik ging open en James sprong te water. Een kwartier later hoorde men het geronk van een motorboot. Het witte jacht van Ravitz kwam uit de tunnel en meerde even later langsij de Duitse onderzeeër.

Men nam afscheid van de Duitsers, nadat Templar tien duizend dollar had achter gelaten. De drie kisten met schatten van Lehmann werden aan boord gebracht en toen voer het jacht terug naar het kanaal, dat in de rotsen was uitgehouwen. Voor het platform bleef het jacht liggen. Men tilde de kisten er uit, zette ze in de lift en toen ging het omhoog.

Om twaalf uur die avond zaten de vier vrienden achter een stevige whisky, gewassen en verfrist, in de salon van het landhuis van wijlen Lawrence Ravitz, wiens levenloze lichaam wellicht nog ergens op de helling van de berg Nhatung lag.

Collins had zich onmiddellijk in verbinding gesteld met zijn maatschappij en toen bleek, dat alles uitstekend marcheerde, besloot hij de laatste nacht bij zijn vrienden door te brengen en eerst de volgende morgen naar de stad terug te gaan.

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 - De overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood
- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 - De Tempel des Doods
- Nr. 36 - Avontuur in Singapore
- Nr. 37 - Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 - De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 - Het einde van de Octopus
- Nr. 40 - De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 - De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 - Templar contra „Templar“
- Nr. 43 - Het Vinger Mysterie
- Nr. 44 - De Gouden Baori
- Nr. 45 - De Harem van Yabori
- Nr. 46 - De echo van het oerwoud
- Nr. 47 - De wraak van Dr. Cheng
- Nr. 48 - Het verdwenen lijk
- Nr. 49 - De Moderne Blauwbaard
- Nr. 50 - Leven en dood in Algiers
- Nr. 51 - Perzisch avontuur
- Nr. 52 - De ramp van de „Indor“
- Nr. 53 - Het Schatteneiland
- Nr. 54 - De Slangenkuil
- Nr. 55 - Het grote debacle
- Nr. 56 - De ondergang van het Vierde Rijk

In voorbereiding:

- Nr. 57 - De Gangsterbende van Dutchy

EXTRA

Zojuist verscheen:

Badnummer

van GENTLEMEN-MAGAZINE

met 8 prachtige kleurenfoto's

humoristische en spannende
vacantielectuur

Kruiswoordpuzzle etc. etc.

Verkrijgbaar bij alle Kiosken
en tijdschriftverkopers

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - 's-GRAVENHAGE
SPUISTRAAT 9 - TELEFOON 114096 - POSTGIRO 532216

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN (Berchem)
Kortemarkstraat 18 - Telefoon 395895 - P.C. 403672

HAAST U

De oplage is beperkt! Waar niet verkrijgbaar, zende men
50 ct. aan postzegels (voor België 8 frs.) aan bovenst. adres!